

ΕΘΝΟΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΟΝΑ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Οκτώβρης 1982

Τιμή 100 μιλς

Αρ. Φύλλου 125

ΜΕΤΑ ΤΟ ΛΙΒΑΝΟ ΠΟΙΟ ΜΕΛΛΟΝ ΓΙΑ ΤΟ Ρ.Λ.Ο.

Με την αποχώρηση των Παλαιστινίων μαχητών από την Βηρυτο έχει τελειώσει μια σημαντική φάση του αγώνα των Παλαιστινίων για την ανάκτηση της πατρίδας τους. Το τέλος αυτής της φάσης όχι μόνο δεν σημαίνει το τέλος του αγώνα αλλά ταυτόχρονα αποτελεί την αρχή μιας νέας, ίσως της τελικής φάσης για τη δικαίωση του Παλαιστινιακού λαού.

Ο αγώνας των Παλαιστινίων άρχισε από την πρώτη μέρα της ίδρυσης του κράτους του Ισραήλ. Κάτω από την κάλυψη των Άγγλων αποικιοκρατών οι Σιωνιστικές οργανώσεις οργάνωσαν μια μεγάλη κλίμακα μετανάστευση εβραίων στην Παλαιστίνη εκκαθαρίζοντας ταυτόχρονα τη χώρα από τον αραβικό πληθυσμό με κάθε μέσο. «Σοβαρές» σιωνιστικές οργανώσεις αγόραζαν με πενταροδεκάρες αραβική γη ενώ «εξτρεμιστικές» τρομοκρατικές οργανώσεις όπως η Ιργκουν του σημερινού πρωθυπουργού Μπεγκιν τους προλείαναν το έδαφος οργανώνοντας σφαγές ολόκληρων χωριών Παλαιστινίων.

Μέσα στο κύμα συμπάθειας για τους Εβραίους που ακολούθησε τις αποκαλύψεις για τις θηριωδίες του Χίτλερ οι σιωνιστές κατάφεραν να πετύχουν αναγνώριση της δημιουργίας του Ισραήλ από τον ΟΗΕ ενώ η στρατιωτική της υπεροχή απέναντι στους Άραβες τους επέτρεψε να διπλασιάσουν την έκτασή του με την ωμή βία.

Το 1956 με την επίθεση των Αγγλο-Γάλλων στο Σουέζ ο Ισραήλ έπαιξε για πρώτη φορά το ρόλο του χωροφύλακα των ιμπεριαλιστών στη περιοχή. Ο εξοπλισμός του από τις ΗΠΑ πήρε τέτοιες διαστάσεις που το

1967 μπόρεσε να επιθεθεί ενάντια σε τρεις Αραβικές χώρες (Αίγυπτος, Συρία, Ιορδανία) και να κερδίσει εδάφη από κάθε μια απ' αυτές.

Μετά από δύο δεκαετίες άκαρπης αναμονής για δικαίωση από τη διεθνή κοινότητα, μετά από δύο δεκαετίες απογοήτευσης, για την ικανότητα των αραβικών χωρών να απελευθερώσουν τη χώρα τους οι πρώτες Παλαιστινιακές οργανώσεις αντίστασης άρχισαν να δημιουργούνται. Αυτή τη περίοδο το παγκόσμιο εργατικό κίνημα διένυε μια περίοδο κάμψης, μια περίοδο χαμηλής διεθνιστικής συνείδησης και δράσης. Αναπόφευκτα η Παλαιστινιακή επανάσταση πήρε εθνικό χαρακτήρα με στόχο την διάλυση του κράτους του Ισραήλ και αναζήτηση συμμάχους συμμάχους στα Αραβικά καθεστώτα ανεξάρτητα από την αντιδραστική του υφή.

Η δράση της Αλ - Φάταχ και των άλλων Παλαιστινιακών οργανώσεων στα πρώτα χρόνια της ίδρυσης της ήταν σε μεγάλο βαθμό παρόμοια με οποιαδήποτε δράση απελευθερωτικών κινήμάτων σε συνθήκες κατοχής: σαμποταζ, ενέδρες, τοποθέτηση βομβών. Προχώρησαν ακόμα σε θεαματικές ενέργειες όπως η επίθεση στο Μόναχο και μια σειρά αεροπειρατείας.

Παρ' όλο που τέτοια δράση κέρδισε μεγάλη δημοσιότητα είναι αμφίβολο αν κέρδισε πολλούς φίλους για την Παλαιστινιακή Επανάσταση. Αντίθετα την άφησε για πολλά χρόνια σηματοδωμένη με το χαρακτηρισμό της τρομοκρατίας και δυνάμωσε τα τείχη που έχτιζαν οι σιωνιστές για να διαχωρίζουν τις εβραϊκές από τις αραβικές μάζες. Γι' αυτό η Παλαιστινιακή ηγεσία άρχισε να προβάλλει ολοένα και πιο συχνά το σύνθημα για τη δημιουργία μια Δημοκρατικής Παλαιστίνης για Άραβες και Εβραίους.

Παράλληλα η απόπειρα για συμμαχία με τα Αραβικά καθεστώτα κατέρρευε. Η σφαγή των Παλαιστινίων από τον Χουσεΐν, η έξωση τους από την Αίγυπτο και η Συριακή εισβολή στο Λίβανο έκαναν μεγαλύτερη ζημία στην Παλαιστινιακή Επανάσταση από οποιαδήποτε Ισραηλιτική δράση. Η ίδια η ύπαρξη των Παλαιστινίων αγωνιστών συνιστούσε θανάσιμο κίνδυνο για τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα. Η φραστική υποστήριξη που πρόσφεραν και προσφέρουν στο PLO οφείλεται στο φόβο ανατροπής της από τις αραβικές μάζες. Η ύπαρξη μιας ανεξάρτητης ένοπλης παλαιστινιακής οντότητας είναι ισχυρές επαναστατικός καταλύτης στις χώρες τους.

ΚΕΝΟ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Στη μόνη χώρα όπου η παλαιστινιακή επανάσταση μπόρεσε να διατηρηθεί σαν ανεξάρτητη οντότητα ήταν ο Λίβανος. Κι αυτό γιατί στο Λίβανο οι κρατικές δυνάμεις ήταν πολύ αδύναμες για να υποτάξουν τους Παλαιστινίους.

Συνέχεια στην 2

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
■ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ
■ ΕΝΔΟΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ
■ ΙΝΔΙΑ
■ ΠΟΛΩΝΙΑ
■ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑΣ
■ ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΣΕΒΡΙΝΟ

ΓΙΑ ΤΡΙΤΗ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΣΤΟΝ Ο.Η.Ε.

Για τρίτη κατα συνέχεια χρονιά αναβάλλεται η Κυπριακή προσφυγή στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ που θα γινόταν μέσα στον Σεπτέμβρη.

Για τρίτη κατα συνέχεια χρονιά έρχεται να επιβεβαιώσει η Κυπριακή Κυβέρνηση την διάσταση και αντίθεση με τα όσα καθημερινά διατυμπανίζει περί διεθνοποίησης του Κυπριακού και εμμονη στη θέση, ότι το Κυπριακό είναι διεθνές θέμα και δεν πρέπει κατ' ουδένα λόγο να ζητείται λύση του έξω από τα πλαίσια του ΟΗΕ.

Ενώ δηλαδή σύμφωνα με τα όσα λένε οποιαδήποτε λύση του Κυπριακού που θα είναι έξω από τις αποφάσεις και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ είναι απαράδεκτη όπως και οποιαδήποτε διαδικασία που θα ξεφευγε από τα πλαίσια του ΟΗΕ, εντούτοις οι ίδιοι για τρίτη χρονιά, επιμελώς και με διάφορα τεχνάσματα προσπαθούν να κρατούν το Κυπριακό μακριά απ' αυτά τα πλαίσια.

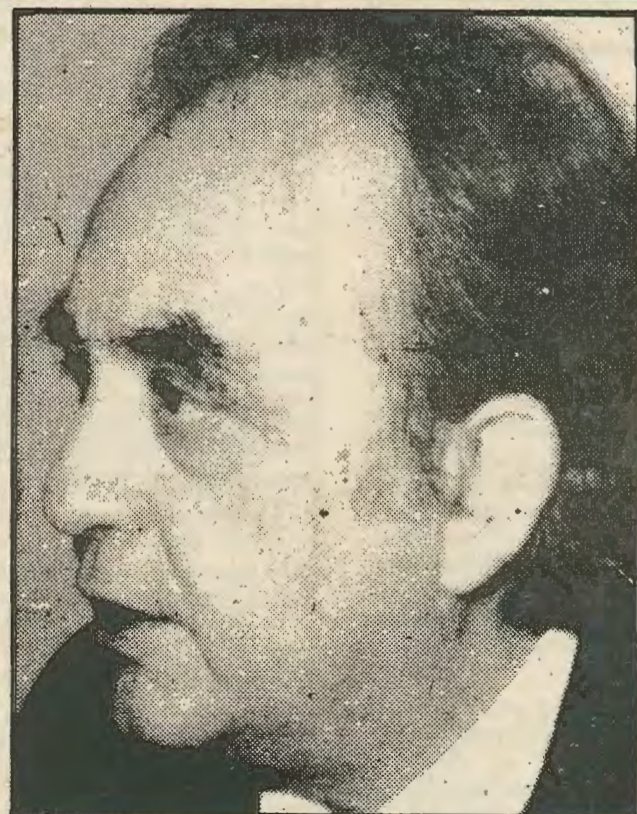
Με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, που χαιρετίσθηκε με μεγάλο ενθουσιασμό από τις εργαζόμενες μάζες στην Κύπρο, έχουν αναπτυχθεί έντονες κινήσεις από μέρους του Παπανδρέου σε ότι αφορά την εθνική ανεξαρτησία της Ελλάδας και την Κύπρο.

Αυτες βέβαια οι κινήσεις πάντοτε μέσα στα πλαίσια του ΝΑ-

ΤΟ και του Δυτικού παράγοντα.

Διαδηλώνεται καθημερινά ότι το Κυπριακό αποτελεί πρωτεύον εθνικό θέμα για την Ελλάδα και ότι το όλο πρόβλημα πρέπει να επανατοποθετηθεί στη σωστή του βάση, σαν θέμα κατοχής και απελευθέρωσης. Κύριος μοχλος της πολιτικής των πρώτων

Συνέχεια στην 7

Ο Πρόεδρος της ΕΔΕΚ, συν. Βάσος Λυσαριδης ανήγγειλε χθες το πλαίσιο της κυβερνητικής πολιτικής που υποστηρίζει το κόμμα. Λόγω έλλειψης χρόνου και χώρου στην εφημερίδα μας, δεν υπάρχει η δυνατότητα για μια επισταμένη ανάλυση του προγράμματος του κόμματος. Με το θέμα θα καταπιστούμε στην επόμενη μας έκδοση.

Οι τέσσερις Τ/Κύπριοι και 2 Τούρκοι πολιτικο πρόσφυγες τους οποίους συνέλαβε η κυπριακή αστυνομία την Πέμπτη 2 Σεπτεμβρίου, δεν έδωσαν σημεία ζωής.

Εκπρόσωποι των Τ/Κυπρίων και Τούρκων που διαμένουν στα ελεύθερα εδάφη δήλωσαν πως οι συλληφθέντες παραδώθηκαν μυστικά στην αστυνομία του Ντεκτας.

Το κράτος αρνείται να δώσει εξηγήσεις και ο καθημερινός τύπος τρηρεί σιγή.
Βλ. σελίδα 6

● Τον περασμένο Ιούλιο, καταγγείλαμε ανοικτά στα μέλη και τα στελέχη του κόμματος (φύλλο 123) πως η ηγεσία του κόμματος μεθόδευε συστηματικά την κάθοδο του Βάσου Λυσαριδίου στις προεδρικές εκλογές σαν υπερκομματικό υποψήφιο στη βάση ενός δικού του (κι όχι κομματικού προγράμματος) τέτοιου ώστε να είναι αρκετά ήπιο για να γίνει πλατια αποδεκτό. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε εξέλιξη και του τελευταίου ίχνους δημοκρατίας μέσα στο κόμμα, και ολοκλήρωση της στροφής της κομματικής ηγεσίας προς τη σοσιαλδημοκρατία.

Μπροστα στην έντονη αντίδραση της κομματικής βάσης η ηγεσία φάνηκε προς στιγμή πως αναθεώρησε τη στάση της. Ένω αρχικά κομματικοί ηγέτες είχαν αναγγείλει τον υπερκομματικό χαρακτήρα της καθόδου του Λυσαριδίου στις εκλογές, κι όχι μόνο σε συσκέψεις κομματικών αλλά ακόμα και σε καφενέδες, ύστερα άλλαξαν στάση κι έλεγαν πως η απόφαση για τον «υπερκομματικό» ήταν εντελώς λανθασμένη κι ευτυχώς που την άλλαξαν έγκαιρα γιατί θα γελοιοποιούσαν το κόμμα στα μάτια του κόσμου.

Αυτά τον Ιούλιο. Σήμερα τι γίνεται; Ο Βάσος Λυσαριδής έχει αναγγείλει στα πλαίσια της κυβερνητικής πολιτικής του κόμματος, και τα μέλη του κόμματος μαθαίνουν γιατί αυτά τα πλαίσια μέσα από τις εφημερίδες!!

Το πρόγραμμα το κατόρθισαν κομματικές επιτροπές, το συζήτησαν

επιτροπές τεχνοκρατών, το είδαν οικονομολόγοι, το είδαν άνθρωποι του θεάτρου ΔΕΝ ΤΟ ΕΙΔΕ ΟΜΩΣ Η ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ, κι ούτε το συζήτησε ποτε. Οχι μόνο μέλη αλλά και στελέχη του κόμματος δεν ήξεραν για την έκδοση του Β' Σχεδίου του εκλογικού προγράμματος τη στιγμή που αυτό έχει κυκλοφορήσει εδώ και πολύ καιρό σε περιορισμένο αριθμό στους εκλεκτούς της γραφειοκρατίας. Και το Α' και το Β' σχέδιο του προγράμματος κρατήθηκαν συνειδητά μακριά από την κομματική βάση!

Στις αρχές της περασμένης βδομάδας αναγγέλθηκαν προεκλογικές συνδιασκέψεις για την κάθε επαρχία. Ούτε κι εδώ συζητήθηκε το πρόγραμμα απλώς αναγγέλθηκε και μπήκαν κάτω οργανωτικά καθήκοντα. Καθόκοντα τα οποία ζητούσαν από κάθε μέλος του κόμματος να δώσει όλη του την ενέργεια για μια εκλογική επιτυχία της ΕΔΕΚ, να πηγαίνει απο σπίτι σε σπίτι διανέμοντας το εκλογικό πρόγραμμα δίχως να δικαιούται να συμβάλει στη διαμόρφωση του προγράμματος το οποίο ήταν αναγκασμένος να υποστηρίξει.

Η κομματική ηγεσία έχει παραγνωρίσει εντελώς την κομματική βάση. Κι όχι μόνο αυτό: έχει μπάσει τον υπερκομματικό απο το παράθυρο: έχει καταφέρει μέσα από μια συνειδητή πορεία να παρουσιάσει τον Λυσαριδίδη σαν υπερκομματικό υποψήφιο ενάντια στη θέληση και τους πόθους των μελών του κόμματος.

Τα κομματικά έντυπα δεν μι-

λουν για προεκλογικό πρόγραμμα της ΕΔΕΚ -μιλούν για το κυβερνητικό πρόγραμμα Λυσαριδίου. Η λέξη «σοσιαλισμός» πάει να ξεχαστεί στο όνομα της Λαϊκής Συμφιλίωσης και του Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας. Το ότι υπάρχουν τάξεις σ' ένα απάνθρωπο κοινωνικό σύστημα πάει κι αυτό να ξεχαστεί - ο Β. Λυσαριδής θα είναι πρόεδρος όλου του λαού, και θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα όλων.

Η κομματική γραφειοκρατία προχωρεί αμείλιχτη στην εξυπηρέτηση των στόχων των και των βλέψεων της. Μόνο η κομματική βάση μπορεί να βάλει φραγμό σ' αυτή την πορεία: απαιτώντας δημοκρατία μέσα στο κόμμα, συζήτηση στον θέσεω και των αποφάσεων του κόμματος, έλεγχο πάνω σε κάθε τι που κάνει και λέει η κομματική ηγεσία. Τον σοσιαλισμό δεν τον «φτιαχνει» η ηγεσία, το φέρνουν οι μάζες μέσα από τη δράση τους. Το κόμμα δεν ανήκει στην ηγεσία, στα μέλη του. Η ΕΔΕΚ πρέπει να επιστρέψει εκεί που ανήκει, εκεί που ήταν παλιά -στα μέλη και τα στελέχη της, στους αγωνιστές εργάτες, στον Μάρξ και τον Λένιν.

● Για πολλοστή φορά η κομματική ηγεσία χρησιμοποίησε το μόνο όπλο που της έχει απομείνει για να αναχαιτίσει το ξαπλώμα των Μαρξιστικών ιδεών και της συμπάθειας που αποχτά η Σοσ. Εκφραση μέσα στην κομματική βάση: το ξύλο.

Στο Φεστιβάλ Νεολαίας που οργανώσε τον περασμένο μήνα η ΕΔΕΚ, οι σύντροφοι που πουλούσαν την Σοσ. Εκφραση δέχτηκαν την

επίθεση τραμπούκων του κόμματος με έπικεφαλής τον Πάμπο Μαύρο. Ο τελευταίος χαστούχησε επανηλημένα τη συντρόφισσα Β.Ι. και κτύπησε τον σύντροφο Ν.Χ. Κανένας από τους δύο συντρόφους δεν είχε προβάλει αντίσταση, ο τελευταίος μάλιστα καθόταν όταν δέχτηκε την επίθεση του Πάμπου Μαύρου.

Δεν θεωρούμε βέβαια τον Π. Μαύρο σαν υπεύθυνο γι' αυτή την κατάσταση. Αυτός είναι απλώς το όργανο, το θύμα. Υπεύθυνη είναι η ίδια η ηγεσία του κόμματος, η οποία ΕΣΤΕΙΛΕ την ομάδα με επικεφαλής τον Μαύρο για να σκίσει τις εφημερίδες.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιεί η γραφειοκρατία δεν δείχνουν τίποτε άλλο παρα την αδυναμία της. Το έχουμε επαναλάβει πολλές φορές μέσα από τις στηλές μας: αν οι ιδέες δεν δολοφονούνται, πολύ περισσότερο δεν διαγράφονται ή απαγορεύονται. Οι γραφειοκράτες όμως ξέρουν τη δύναμη και τη δυναμική που έχουν οι ιδέες μας. Ξέρουν πολύ καλά πως αυτά που λέμε είναι αυτά που εκφράζουν τη βάση του κόμματος, τους αριστερούς ανθρώπους που βρίσκονται στην ΕΔΕΚ γιατί πιστεύουν στο σοσιαλισμό. Αν δεν ήταν έτσι δεν θα είχαν κανένα λόγο να προχωρήσουν σε αποβολές, έτσι κι αλλιώς. Για τον ίδιο λόγο πασικίζουν ώστε αν είναι δυνατό κανένας ΕΔΕΚιτης να μην βλάψει την «έκφραση» να μην ξέρει πως υπάρχει. Αν είχαν την πα-

ραμική εμπιστοσύνη στις ιδέες τους, αν είχαν να δείξουν ένα καθαρό πρόσωπο, αν χαρακτηρίζονταν από συνέπεια και ειλικρίνεια, δεν θα είχαν κανένα λόγο να κτυπήσουν τους καλύτερες της εφημερίδας - απλώς θα αντιμετώπιζαν τις απόψεις μας με πολιτικό τρόπο: συζητώντας για να αποδείξουν πως εκείνοι είναι οι σωστοί.

Βέβαια αυτή η κατάσταση δεν θα συνεχιστεί για πολύ καιρό. Μια μέρα οι γραφειοκράτες θα βρεθούν αντιμέτωποι με τα ίδια τους τα μέλη όταν θα προσπαθήσουν να κτυπήσουν συντρόφους της Αριστερής Πτέρυγας. Ήδη, στο Φεστιβάλ, μια σειρά από ΕΔΕΚιτες ήρθε να μας δει γιατί άκουσαν για το σκίσιμο των εφημερίδων. Υπήρξαν δε περιπτώσεις απόμων από τους οποίους ζήτησαν να λάβουν μέρος στην ομάδα των τραμπούκων και οι οποίοι τους είπαν να μην τους ανακατεύουν. Και το πιο σημαντικό, ακόμα και μέσα στην ίδια την ομάδα του Π. Μαύρου, υπήρξαν αντιδράσεις όταν οι νεαροί σύντροφοι που στάληκαν για να μας δώσουν είδαν τη βαναυσότητα της όλης «επιχείρησης».

Βέβαια Πάμπο Μαύροι θα υπάρχουν πάντα. Σήμερα μπορεί να νομίσουν πως κρέμονται πολλά απο πάνω τους. Αύριο το κίνημα θα τους φτύνει κατάμουτρα καθώς θα τους εγκαταλείπει απομονωμένους στο μικρόκοσμο τους.

Η ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ

Συνέχεια απο την 1
ημερών της κυβέρνησης Παπανδρέου ήταν και η συνεχής διεθνοποίηση του Κυπριακού με κυρία αναφορά στην επαναφορά του θέματος στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ.

Αυτή η καμπάνια συνοδεύτηκε με την επίσκεψη του Παπανδρέου στην Κύπρο η οποία χαιρέτισθηκε με μεγάλο ενθουσιασμό απο τον Κυπριακό λαο και ιδιαίτερα απο τις αριστερές μάζες που προσβλέπουν σε μια αριστερή πολιτική του σοσιαλιστη ηγέτη.

Προτου καλά-καλά οβήσει ο απόηχος της επίσκεψης Παπανδρέου στην Κύπρο έρχεται η επίθεση της ελληνικής Κυβέρνησης στην Συνεργασία ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ η οποία επίθεση ήταν μια έμμεση υποστήριξη για υπερκομματικό υποψήφιο.

Εκείνη η σύγκρουση με την μορφή που πήρε ήταν ένα πλήγμα για την εργατική τάξη της Κύπρου και έφερε απογοήτευση.

Η Σοσιαλιστική Κυβέρνηση της Ελλάδας ώφειλε να υποστηρίξει τους φυσικούς της συμμάχους στην Κύπρο, την Κυπριακή εργατική τάξη προωθώντας την συνεργασία ΕΔΕΚ-ΑΚΕΛ. Εντούτοις με την αναφορά σε πρόεδρο όλων των Κυπρίων με την παράλληλη προώθηση του Κυπριακού και επιμονή στο Δυτικό παράγοντα και σε πρόσωπα όπως ο Βίλλυ Μπρατν αντι του να τοποθετηθεί το πρόβλημα στη σωστή αριστερή ταξική του βάση, δικαιολογημένα δημιουργούνται τα πρώτα ερωτηματικά για τις προθέσεις της ελληνικής Κυβέρνησης και διαλύονται οι εντυπώσεις που δημιουργήσε ο Παπανδρέου, με τα αρχικά εντυπωσιακά του ανοίγματα.

Τώρα δε 2-3 μήνες μετα την κρίση που δημιουργήθηκε μεταξύ Κυπριακής και ελληνικής Κυβέρνησης λόγω του μίνιμουμ προγράμματος έρχεται το κοινό ανακοινωθέν των δύο Κυβερνήσεων να μας πει για την αναβολή για τρίτη κατα συνέχεια χρονιά της προσφυγής μας στον ΟΗΕ.

Οι λόγοι που επικαλούνται για την αναβολή είναι:

Πρώτον η αναγκαία προπαρασκευή της προσφυγής θα διαρκούσε οπωσδήποτε τουλάχιστον μέχρι το Νοέμβριο και

Δεύτερον θα υπάρξει εκμετάλλευση οποιουδήποτε ψηφίσματος που θα εγκριθεί απο την γενική Συνέλευση στην διάρκεια της προεκλογικής περιόδου στην Κύπρο και αυτο θα οδηγούσε όχι μόνο στην εξουδετέρωση του ψηφίσματος αλλά και θα απέβαινε αυτο όπλο στα χέρια του εχθρού.

Εξετάζοντας το πρώτο επιχείρημα λέμε ότι εφόσον η αναγκαία προπαρασκευή εκτιμάται ότι θα διαρκούσε μέχρι το Νοέμβριο θα έπρεπε τότε να αρχίσει 2 μήνες πριν ούτως ώστε να μην βρεθούμε εκπρόθεσμοι. Μέσα απ' αυτο όμως βλέπουμε με τι φτηνά επιχειρήματα προσπαθούν να δικαιολογήσουν την αναβολή, αλλά και την σοβαρότητα με την οποία οι δύο Κυβερνήσεις χειρίζονται το εθνικό θέμα.

Ρωτούμε τι εμπόδιζε να αρχίσει η προπαρασκευή απο τον Ιούλιο αντι που άρχιζε τον Αυγουστο, όπου σύμφωνα με την Χαραυγή 13η Αυγούστου είχε αρχίσει να προετοιμάζεται το προσχέδιο.

Ο ίδιος δε ο Μαρούδας ('Ελληνας Κυβερνητικός Εκπρόσωπος) καταρρίπτει αυτο το επιχείρημα δηλώνοντας με την ετοιμασία του προσχεδίου ότι η Ελληνική Κυβέρνηση θα διατύπωνε τις απόψεις της στο οριστικό σχέδιο της προσφυγής.

Το δεύτερο επιχείρημα ότι η αναβολή έγινε για να αποφευχθεί η εμπλοκή του εθνικού θέματος στο προεκλογικό αγώνα ή ότι θα μπορούσε να υπάρξει εκμετάλλευση οποιουδήποτε ψηφίσματος που θα εγκριθεί απο την Γενική Συνέλευση στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου στην Κύπρο και ότι αυτο θα οδηγούσε όχι μόνο στην εξουδετέρωση του ψηφίσματος, αλλά και θα απέβαινε αυτο όπλο στα χέρια του εχθρού είναι τόσο γελοίο όσο και άθλιο.

Είχαν ξεχάσει μήπως οι υπεύθυνοι όταν άρχιζαν την προετοιμασία για την προσφυγή τον Αυγουστο πως στις αρχές του 83 θάχουμε εκλογές; Πως το θυμή-

θηκαν ξαφνικά και «αναγκάστηκαν» να σταματήσουν τη διαδικασία;

Τα επιχειρήματα της κυβέρνησης είναι πολύ φτηνά για να μπορούν να πίσουν. Οι λόγοι για την αναβολή βρίσκονται δίχως αμφιβολία αλλου, και στη συγκάλυψη αυτών των λόγων ευθύνη φέρει και η ελληνική κυβέρνηση.

Η δεξιά του Κληριδίου προσπαθεί μέσω του οργάνου της την Σημερινη να παρουσιάσει την αναβολή σαν αποτέλεσμα πίεσης του Δυτικού παράγοντα προς τον Παπανδρέου. Πως έχει σχέση και με το μορατόριουμ που επετεύχθη μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας όπου γίνεται προτροπή να αποτρέπονται ενέργειες και δηλώσεις που φορτίζουν την ατμόσφαιρα, για να υπάρξει μια χρονική περίοδος ηρέμωσων σχέσεων μεταξύ των δύο χωρών, ούτως ώστε να μπορέσουν να λυθούν ειρηνικά τα προβλήματα τους μέσα σ' αυτά τα πλαίσια. Ισχυρίζεται η Σημερινη ότι έχει εμπλακεί και το Κυπριακό απο πλευράς ελληνικής Κυβερνήσεως σ' αυτή την πολιτική.

Απο την άλλη όμως ισχυρίζονται ότι η αναβολή της προσφυγής οφείλεται σε ουσιαστικές αντιθέσεις μεταξύ Αθηνών Λευκωσίας σε σχέση με την ουσία του προσχεδίου. Στη ματαίωση δε της προσφυγής συνέβαλε μεταξύ άλλων και η αντίδραση της τουρκικής πλευράς και η προειδοποίησή της, ότι μια τέτοια προσφυγή θα οδηγούσε στη διακοπή των διακοινοτικών συνομιλιών.

Επιπροσέτι δε η Σημερινη αυτη την ενδεχόμενη πολιτική που ακολουθείται απο την Ελληνική Κυβέρνηση με απώτερο σκοπο την ένταξη και εμπλοκή του Κυπριακού μέσα στα Αμερικανικά και ευρύτερα Δυτικά πλαίσια.

Εδώ θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι πραγματικά έγιναν τέτοιες Αμερικανοδυτικές πιέσεις προς την Κυβέρνηση Παπανδρέου χωρίς να μπορεί να μας πείσει ο Παπανδρέου ότι απέκρουσε αυτές τις πιέσεις. Μάλλον γίνεται μια προσπάθεια ένταξης του Κυπριακού μέσα στα Δυτικά πλαίσια που δεν είναι ανεξάρτητο με την εν γένει αποδοχή της

παραμονής της Ελλάδος (αλλά και ενίσχυσης - περίπτωση Ισπανίας) στην Ατλαντική Συμμαχία.

Η ΕΔΕΚ η μόνη δύναμη σήμερα για την Κυπριακή πραγματικότητα που μπορεί να δώσει την αριστερή διέξοδο στα πράγματα της Κύπρου (ιδίως μετα την κοινοπραξία ΔΗΚΟ-ΑΚΕΛ και την άνευ ορίων ανάθεση της εξουσίας στην Δεξιά) εντούτοις ούτε και αυτη την φορά καταφέρει να παίξει τον σωστο ρόλο που θα μπορούσε να παίξει.

Αν και είναι η ΕΔΕΚ το πρώτο κόμμα που έδιδε σαφή προτεραιότητα και πίεζε έντονα την Κυβέρνηση κάθε χρόνο για να γίνει η προσφυγή στον ΟΗΕ, εντούτοις φέτος ακολουθώντας την τυφλή υποστήριξη της προς την Κυβέρνηση της Ελλάδας προσπαθεί να δικαιολογήσει την αναβολή της προσφυγής ότι οφείλεται στην παρέκκλιση της Κυπριακής Κυβερνήσεως απο την συμφωνημένη κοινή γραμμή Αθηνών - Λευκωσίας στο Κυπριακό και στην εμμονή της να συμπεριλάβει το προσχέδιο του ψηφίσματος που θα κατατίθετο στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ τες μειοδοτικές επιλογές του «Μίνιμουμ» προγράμματος. Δείχνει δε η ΕΔΕΚ ότι αποδέχεται την αναβολή της προσφυγής διότι μια τέτοια προσφυγή θα είχε ως αποτέλεσμα την έγκριση ενός αδύνατου ψηφίσματος εκ μέρους του ΟΗΕ, που απλώς θα συμβούλευε και πάλι συνέχιση των ενδοκυπριακών συνομιλιών.

Επικαλείται δε η ΕΔΕΚ ότι η προσφυγή θα γίνει τον Μάρτιο όπου θα επικρατούν καλύτερες συνθήκες στο εσωτερικό της Κύπρου και υπονοεί εδώ σαφώς ότι δεν θα είναι Κυβέρνηση ως τότε η Κυβέρνηση της Κοινοπραξίας.

Αλλά αν έτσι έχουν τα πράγματα καθόσον της ΕΔΕΚ ήταν να επιμένει στο να γίνει η προσφυγή τώρα και παράλληλα να επιμένει ούτως ώστε η ελληνική Κυβέρνηση πέραν απο τες κατακαίρους διαβεβαιώσεις συμπαραστάσεως και συμπαρατάξεως να διαχωρίσει την θέση της σαφώς απο τες επιλογές του μίνιμουμ και να καθορίσει τις δικές της επιλογές ούτως ώστε να

δώσει ένα θετικό περιεχόμενο στις δικές της απόψεις, και υποστήριξη προς εκείνες τες δυνάμεις της Κύπρου που υποθετούν αυτές τις απόψεις.

Και σ' αυτην εδω την περίπτωση (όσο και κατα την κρίση που ξεόπασε τον Μάιο με την σύμπτυξη του λαϊκού μετώπου) θα έπρεπε παράλληλα με το κάλεσμα που θα έπρεπε η ΕΔΕΚ να κάνει προς το ΑΚΕΛ για την ενότητα της αριστεράς πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα να δώσει η ελληνική κυβέρνηση την αμέριστη συμπαράσταση της στην ΕΔΕΚ και στην υποψηφιότητα Λυσαριδίου. Έτσι υποστήριξη της Σοσιαλιστικής Κυβερνήσεως της Ελλάδας προς την Κύπρο θα έπαιρνε ένα αριστερο ταξικό περιεχόμενο και θα υιοθετείτο για πρώτη φορά μια άλλη πολιτική απο την μέχρι τότε που θα έβρισκε την έκφραση της στην συμπαράταξη όχι πάνω σε εθνικά αλλά ταξικά πλαίσια και θα δημιουργούσε τες προϋποθέσεις για την δημιουργία κοινού μετώπου μεταξύ του Ελληνικού, Τουρκικού και Κυπριακού εργατικού κινήματος, για ένα κοινό αντικαπιταλιστικό αντικατοχικό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα. Χωρίς την υιοθέτηση αυτης της συγκεκριμένης πολιτικής, η συμπαράταξη της Ελλάδας παίρνει ένα πολύ ασαφή και γενικό χαρακτήρα και αποστέρει το εργατικό κίνημα της Κύπρου απο την ενεργό συμπαράσταση του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Ακόμη με την αναβολή της προσφυγής αποφεύγουν τόσο η Κυπριακή Κυβέρνηση αλλά περισσότερο η Σοσιαλιστική Κυβέρνηση της Ελλάδας απο του να βρεθούν στο βήμα του ΟΗΕ και να καταδικάσουν την χούντα του Έβρου που καταπιέζει στυγνά τόσο τον τουρκικό λαο όσο και τον Κυπριακό λαο κατέχοντας την μιση Κύπρο. Αντι τούτου συνεχίζουν να δίνουν και διάφορα άλλοθι στην καταπιεστική χούντα αποστέρώντας τον τουρκικό λαο και κύρια την εργατική τάξη της Τουρκίας απο δύο φυσικούς της συμμάχους, Ελληνική και Κυπριακή εργατική τάξη, ενάντια στη στυγνή δικτατορία και εκμετάλλευση και τον Αμερικανικό Ιμπεριαλισμό.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η κρίση της Παγκόσμιας οικονομίας που άρχισε εδώ και μια δεκαετία μπαίνει σε μια νέα φάση, βαθαίματος της. Έτσι στα τέλη αυτού του χρόνου η κατάσταση σ' ολόκληρο τον Δυτικό κόσμο εμφανίζεται σκοτεινή, χωρίς προοπτικές.

Το φάσμα ενός νέου Τραπεζικού Κράχ του τύπου του 1929 προβάλλει απειλητικά για τους Καπιταλιστές.

Τα στοιχεία που μας δίδονται για τα διάφορα μεγέθη της Παγκόσμιας οικονομίας, επιβεβαιώνουν αυτές τις προβλέψεις.

Τα χρέη του τρίτου κόσμου ξεπέρασαν τα 500 δισ. δολάρια. Χώρες όπως η Αργεντινή, η Βραζιλία, το Μεξικό, η Χίλη, η Κούβα, η Πολωνία, η Ρουμανία, και άλλες, έχουν χρέη που η ετήσια και μόνο υπηρεσία τους (δηλ. η πληρωμή των δόσεων και τόκων) ξεπερνά σε πολλές περιπτώσεις το 25-30% του εθνικού τους εισοδήματος και το 80, 90, μέχρι και το 100% των εξαγωγών τους.

Αλλά και στες δυτικές χώρες πολλαπλασιάζονται οι χρεωκοπίες επιχειρήσεων. Από τα πιο κτυπητά παραδείγματα ήταν πρόσφατα η χρεωκοπία της βρετανικής Λέικερ Αϊαρ και της Γερμανικής Τελεφόνκεν.

Στο Βέλγιο οι χρεωκοπίες αυξήθηκαν κατά 15,8% τον περασμένο χρόνο, στη Γαλλία κατά 27,4% και στην Ολλανδία κατά 40% - τάση που συνεχίζεται και για φέτος.

Ο κίνδυνος για το ξαφνικό ξεσπάσμα τραπεζικής κρίσης του τύπου του 1929 διαγράφηκε πρόσφατα όταν το τόσο πλούσιο σε πρώτες ύλες και πετρέλαιο Μεξικό έφτασε στο χείλος της χρεωκοπίας. Έχοντας εξωτερικό χρέος που πλησιάζει τα 80 δισ. δολάρια αδυνατεί να επιστρέψει το μέρος του κεφαλαίου που υποχρεούται αυτο το χρόνο και την επήσια επι πλέον υπηρεσία του. Όταν αυτο μαθεύτηκε, πανικός κατέλαβε το διεθνές τραπεζικό σύστημα. Έτσι η Διεθνής νομισματική τράπεζα αναγκάστηκε να μετριάσει τις απαιτήσεις της διότι τυχόν χρεωκοπία του Μεξικού θα προκαλούσε κύμα σεισμού στο διεθνές τραπεζικό σύστημα. Ο κίνδυνος αυτός είναι τώρα διαρκής και η πραγμάτωση του εξαρτάται από ανεξέλεγκτα περιστατικά. Η κατάσταση έχει φτάσει στο εξής τραγελαφικό σημείο: Από φόβο μήπως κάποιο από τα υπερχρεωμένα κράτη χρεωκοπήσει προκαλώντας γενικό κατακλίσημα, οι δανειστές εξακολουθούν να δανείζουν απλώς για να καλύπτονται οι υποχρεώσεις των δανειζομένων απέναντι τους. Έτσι γίνεται με το Μεξικό, Αργεντινή, Βραζιλία, Κούβα Πολωνία Ρουμανία και άλλες χώρες.

Τούτο έχει ως αποτέλεσμα να επιβάλλεται μακρύα περίοδος λιτότητας, και πτώση της αγοραστικής δύναμης στες ήδη εξασθλιωμένες χώρες του τρίτου Κόσμου.

Έτσι όμως επιτείνεται η οικονομική κρίση αφού στενεύει ακόμα περισσότερο η διεθνής κατανάλωση δημιουργώντας ένα φαύλο κύκλο με αποτέλεσμα κυρίως στες χώρες του τρίτου κόσμου σήμερα η κρίση να επιβάλλει μεγάλη ανεργία, εξάρθρωση και εξαθλίωση του Βιομηχανικού Προλεταριάτου, εξαθλίωση, των χωρικών, κάθετη πτώση του Βιοτικού επιπέδου του συνόλου σχεδόν των εργαζομένων καθώς και των μικροαστών.

Μπροστα σ' αυτή τη κατάσταση οι αστοί έχουν πανικόβλητοι χωρίς να μπορούν να δώσουν οποιαδήποτε οικονομική λύση ξεπεράσματος της κρίσης προετοιμάζοντας νέες επιθέσεις ενάντια, στο προλεταριάτο. Τόσο στες χώρες του τρίτου κόσμου, όπου εδώ η επίθεση εμφανίζεται με την πιο στυγνή μορφή της με την εγκαθίδρυση δικατοριών, όσο και στες δυτικές χώρες με νέες αντεργατικές νομοθεσίες κτυπήματος του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης.

Έμεν λέμε ότι η μόνη απάντηση στην κρίση που θα συνεχίσει να αναπτύσσεται και που έχει τα αίτια της στην ίδια την λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος, κρίση βαθεία και δομική, μπορεί να ξεπεραστεί μόνο με την σοσιαλιστική επανάσταση.

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η κρίση που διαρκεί από δέκα σχεδόν χρόνια στην παγκόσμια οικονομία δεν μπορούσε παρα να έχει τον αντίκτυπο της και στην κυπριακή οικονομία η οποία λόγω της πολύ μικρής της δυναμικότητας είναι περισσότερο από κάθε άλλη χώρα εξαρτημένη και επηρεάζεται άμεσα από την κατάσταση που επικρατεί στην παγκόσμια οικονομία.

Μετα το ξεσπάσμα της κρίσης στο Συνεργατικό κίνημα που ταρακούνησε για πρώτη φορά συνθέμελα την Κυπριακή οικονομία μετά την τουρκική εισβολή του 1974, έρχονται σήμερα τα στοιχεία των οικονομικών εκθέσεων του ίδιου του Υπουργείου Οικονομικών να επιβεβαιώσουν την κρίση που περνά η Κυπριακή Οικονομία. Κρίση που έχει τις ρίζες της στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και στην αναρχία που διέπει την οικονομία βασισμένη στην ιδιωτική πρωτοβουλία και αυθαιρεσία του κεφαλαίου, με συνεπακόλουθο την έλλειψη οποιουδήποτε σοβαρού προγραμματισμού πάνω σε Παγκύπρια κλίμακα.

Το έλλειμμα του προϋπολογισμού από 2,8% του ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος το 1978 αυξήθηκε σε 9,6% το 1982, πράγμα που φανερώνει πως το έλλειμμα μεγαλώνει σταθερά τόσο σε απόλυτους αριθμούς όσο και σε σχέση, με το ΑΕΠ. Αν η τάση αυτή συνεχιστεί με τους ίδιους ρυθμούς, η τελική χρεωκοπία είναι αναπόφευκτη. Το δημόσιο εξωτερικό χρέος υπολογίζεται ότι θα φτάσει στο τέλος του 1982 σε 280 εκ. λίρες, δηλ. σε 5 χρόνια έχει αυξηθεί κατά 341% και οπωσδη-

ΠΟΛΩΝΙΑ: Οι εργάτες ξανα στους δρόμους

Η 31 Αυγούστου (Τρίτη) ήταν η 2η επέτειος της ίδρυσης της Αλληλεγγύης, του πρώτου ανεξάρτητου συνδικάτου στην Πολωνία.

Παρ' όλες τις προειδοποιήσεις και τις απειλές των κυβερνητικών αρχών, την μέρα αυτή, ο Πολωνικός λαός έλαβε μέρος σε διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε πολλές πόλεις της Πολωνίας σαν ένα μέσο για να εκφράσει την υποστήριξη του προς το ανεξάρτητο συνδικάτο.

Η κυβέρνηση πριν την 31 Αυγούστου μίλησε για πιθανή αιματοχυσία, έδωσε το πράσινο φως στις μονάδες ασφαλείας να επέμβουν αποφασιστικά και απείλησε ακόμη με μια πιθανή Σοβιετική επέμβαση. Δεν ήταν καθόλου τυχαίο πως λίγες μέρες πριν τις 31 Αυγούστου Πολωνο-Σοβιετικά στρατιωτικά γυμνάσια έλαβαν χώρα κοντά στην Βαρσοβία.

Παρ' όλη όμως την επιβολή του στρατιωτικού νόμου τον Δεκέμβρη του 81 και τις απειλές εκ μέρους των αρχών, ο Πολωνικός λαός δεν τα βάζει κάτω. Δεν είναι λίγες αλλά ούτε και ασήμαντες οι απεργίες που σημειώθηκαν κατά καιρούς στις διάφορες πόλεις. Κατά την διάρκεια της επετείου σημειώθηκαν ταραχές στην Βαρσοβία, το Γκτανσκ, το Βροκλαβ και τη Νόβα Χουτα όπου οι ομάδες καταστολής ταραχών έστρεψαν υδραντλίες και εικτόξευσαν δακρυγόνα ενάντια στους διαδηλωτές. Ταραχές σημειώθηκαν και στην δυτική πόλη Λιούμπλιν όπου σκοτώθηκαν δυο άτομα από πυροβολισμούς και η πόλις παρέμεινε αποκλεισμένη ως την μέρα που έγινε η κηδεία τους. Αναφέρεται πως οι μεταλλωρύχοι της ίδιας πόλης απεργούσαν κλεισμένοι μέσα στα ορυχεία από την Παρασκευή της προηγούμενης βδομάδας των ταραχών. Στη νότια πόλη Σζετοσό-

βα, κατά την διάρκεια των αντι-κυβερνητικών διαδηλώσεων, συνελήφθησαν γύρω στα 250 άτομα. Δυτικοί παρατηρητές σημείωσαν ότι ήταν οι σοβαρότερες ταραχές που ξέσπασαν στην χώρα από την επιβολή του στρατιωτικού νόμου.

Μετά από μυστική συνάντηση, στις 5-7 Σεπτεμβρίου, που είχε η προσωρινή ηγεσία της Αλληλεγγύης, αποφασίστηκε όπως καλεσθούν σε συνομιλίες οι στρατιωτικοί ηγέτες μαζί με τον Λεχ Βαλέσα για την «ειρηνική άρση της κρίσης». Σαν μια ακόμα συμβιβαστική χειρονομία, η ηγεσία της Αλληλεγγύης εγκατέλειψε τον αρχικό της στόχο για απελευθέρωση όλων των κρατούμενων συνδικαλιστών της Αλληλεγγύης.

Φαίνεται πως η ηγεσία της Αλληλεγγύης παρ' όλα τα μαθήματα του παρελθόντος — την επιβολή του στρατιωτικού νόμου, την χρησιμοποίηση των οργάνων της τάξης από μέρους της κυβέρνησης για την επιβολή της τάξης — συνεχίζει να πέφτει στην παγίδα και να προτείνει βραχυπρόθεσμες λύσεις που δεν δίνουν ριζική λύση στο πρόβλημα. Όπως αναλύθηκε και σε περασμένα φύλλα, το πρόβλημα με την ηγεσία της Αλληλεγγύης είναι πως δεν έχει ξεκαθαρούς στόχους, αλλά ούτε και προοπτικές και λόγω της αδυναμίας της να νιώσει τον παλμο

ποτε μέσα στο 1983 θα ξεπεράσει τα 300 εκ. λίρες. Σ' αυτά δε τα χρέη δεν περιλαμβάνονται τα χρέη του ιδιωτικού τομέα για τον οποίο δεν δημοσιεύονται στοιχεία, ούτε τα 105 εκ. δολάρια των Airbus. Η πιο δυσμενής όμως εξέλιξη στον τομέα του εξωτερικού δανεισμού είναι ότι ενώ μέχρι τώρα η Κύπρος δανειζόταν μόνο για σκοπούς χρηματοδότησης έργων ανάπτυξης, τον τελευταίο χρόνο αποκάλυψε η κυβέρνηση τον δανεισμό και για κάλυψη ελλειμμάτων του Ταχτικού Προϋπολογισμού. Αυτά δε τα δάνεια γίνονται με επιτόκια που κυμαίνονται γύρω στο 15%.

Όσο δε αφορά την κυπριακή λίρα, παρα την άρνηση του υπουργείου ότι υποτιμήθηκε, υπάρχει πραγματική υποτίμηση του ύψους των 10-20% έναντι των βασικών ξένων νομισμάτων. Από όλη αυτή την κατάσταση πρέπει να αναμένονται νέες πρόσθετες φορολογίες που κύρια θα κτυπούν τις πλάτες μάζες των εργαζομένων, για κάλυψη του ελλείματος. Τούτο φυσικά θα γίνει μετά τις προεδρικές εκλογές του Φεβρουαρίου διότι τώρα η μόνη προσπάθεια που γίνεται από μέρους της Κυβέρνησης είναι η συγκάλυψη της κρίσης για προεκλογικούς λόγους.

Η κρίση είναι γέννημα του καπιταλιστικού συστήματος και δεν μπορεί να ξεπεραστεί ούτε με την αλλαγή προσώπων όσον αφορά την κυβέρνηση, ούτε με καλύτερη διαχείριση του συστήματος.

Περισσότερο δε δεν μπορεί να γίνει με περαιτέρω κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων διότι αρκετές θυσίες έχουν κάμει μέχρι σήμερα. Το σύνθημα της αστικής τάξης, για θυσίες των εργαζομένων εν όψει του «απελευθερωτικού αγώνα» που χρησιμοποίησε εξ αιτίας της εισβολής κατοχής για να εξασφαλίσει τις τόσες θυσίες των εργαζομένων δεν έχει πλέον καμμία πειστικότητα.

Μόνο με την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών, και με τον άμεσο εργατικό έλεγχο και διοίκηση των επιχειρήσεων μπορούμε να βγούμε από την κρίση που έχουμε πει και η οποία θα συνεχίσει να βαθαίνει.

και την απεριόριστη δύναμη της εργατικής τάξης την οδήγησε στην σημερινή κατάσταση. Δεν πρόκειται όμως, με το να κάνει συμβιβασμούς προς την γραφειοκρατία να δώσει λύση στο πρόβλημα. Πιθανή λύση δεν θα είναι η αντικατάσταση της τωρινής γραφειοκρατίας με μια πιο «ήπια».

Δεν υπάρχουν τέτοια πράγματα διότι μόλις νιώσει οποιαδήποτε γραφειοκρατία ότι απειλούνται τα συμφέροντα της, θα χρησιμοποιήσει ακόμη και τα πιο αθέμητα μέσα για να τα υπερασπίσει.

Ζητεί συνομιλίες με την στρατιωτική ηγεσία. Ποια είναι όμως αυτή η ηγεσία και τι εκπροσωπει.

Χαρακτηριστική ήταν η ομιλία του στρατηγού Γιαρουζέλσκι κατά την τελετή αποφοίτησης από την Σχολή Ανωτέρων Αξιωματικών. Υπέδειξε την ανάγκη επίμονου αγώνα ενάντια σ' όλα τα φαινόμενα που έρχονται σε σύγκρουση με τις «σοσιαλιστικές ιδέες» και την «σοσιαλιστική ηθική» και τόνισε ότι η αποτελεσματικότητα των μέτρων μπει να αυξηθεί με την ενεργό και πλατεία συμμετοχή σ' αυτά της εργατικής τάξης και ολόκληρου του λαού. Αναφερόμενος στις 13 Δεκεμβρίου του 81 (ημέρα που ανακηρύχθηκε ο στρατιωτικός νόμος) είπε ότι έφραξαν τον δρόμο στην απελευθέρωση. Από τότε, λέει, υπήρχε χρόνος για να συνέλθουν ορισμένοι, υπήρχε χρόνος για μια μεταβολή από τον αντιπολιτευτικό εξτρεμιστικό προσανατολισμό αλλά η ευκαιρία αυτή δεν χρησιμοποιήθηκε!

Προτού καν εξακριβωθεί οτιδήποτε, η στρατιωτική ηγεσία δεν έχασε ευκαιρία να επιρριφεί ευθύνης στην Αλληλεγγύη για τα γεγονότα της Ελβετίας στις 3 του Σεπτεμβρίου. Στην Βέρνη μια ομάδα φέροντας το όνομα Εσωτερικός Πολωνικός Επαναστατικός Στρατός κατέλαβε την Πολωνική πρεσβεία και ζήτησε την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων και την άρση του στρατιωτικού νόμου στην χώρα τους. Το αποτέλεσμα αυτής της τρομοκρατικής ενεργείας ήταν να επέμβει η τοπική αστυνομία και να τους συλλάβει. Οι Πολωνικές αρχές και οι φημερίδες απέδωσαν τα γεγονότα σε εξτρεμιστικά μέλη της Αλληλεγγύης και φαίνεται πως δεν είναι μακριά η μέρα που θα ανακηρύξουν και την Αλληλεγγύη παράνομη.

Γι' αυτό η ηγεσία της Αλληλεγγύης θα πρέπει να πάψει να παίζει αυτο τον μεσάζοντα ρόλο ανάμεσα στην γραφειοκρατία και την εργατική τάξη της Πολωνίας. Στόχος πρέπει να είναι η ανατροπή της γραφειοκρατίας και η εγκαθίδρυση ενός υγιούς εργατικού δημοκρατικού κράτους.

Οποιαδήποτε παρεκτροπή απ' αυτο το στόχο οποιαδήποτε σύγχυση όσον αφορά τις προοπτικές, παίζει στα χέρια της γραφειοκρατίας η οποία είναι σε θέση, όπως έχει δείξει η εμπειρία των τελευταίων 2 χρόνων, να προχωρεί σε μια σειρά από ελιγμούς για να κτυπήσει το εργατικό κίνημα και να διατηρήσει τον εαυτό της στην εξουσία.

ΙΝΔΙΑ - Ο σίφουννας που έρχεται

Η Πρωθυπουργός των Ινδιών Ιντιρα Γκάντι έχει προκηρύξει το 1982 σαν «έτος παραγωγικότητας». Απο τις αρχές όμως του χρόνου γινόταν φανερό πως το 1982 θα ανακηρυχτεί πανηγυρικά σαν το «έτος ταξικής πάλης».

Στις 19 του Γενάρη 12 εκατομμύρια εργάτες έπαιρναν μέρος στην πρώτη πανεθνική παναπεργία στην ιστορία των Ινδιών. Η απεργία αυτή πέρασε ήδη στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος σαν η μεγαλύτερη εργατική κινητοποίηση που έγινε ποτέ.

Η οχτάμηνη απεργία 250.000 εργατών υφαντουργίας στη Βομβάη, κατά την οποία έχουν σκοτωθεί τουλάχιστον 5 άτομα ενώ πολλά άλλα πληγώθηκαν, περνά επίσης στην ιστορία σαν μια από τις πιο ηρωικές και μακρόχρονες απεργίες μιας τόσο ημερήσιας μάζας εργατών.

Οι εργάσιμες μέρες που έχουν χάσει μέσα στο 1982 λόγω απεργιών υπολογίζονται γύρω στα 75 εκατομμύρια (!!) αριθμός χωρίς προηγούμενο στην ιστορία των Ινδιών (και τον κόσμο).

Στην απεργία των υφαντουργών μπορούν να προστεθούν οι 600.000 Δημόσιοι Υπάλληλοι που κατήλθαν σε απεργίες στην Ούτταρ Πραντς, οι 300.000 στο Ρατζασταν και πολλές πολιτικές γενικές απεργίες σε άλλες πολιτείες των Ινδιών.

Για πρώτη φορά η εργατική τάξη ορμά σαν σίφουνας μέσα στην πολιτική αρένα σαν μια ανεξάρτητη δύναμη διαδηλώνοντας ενάντια στους άντεργατικούς νόμους και τις αυξήσεις τιμών σε υπεράσπιση των δικαιωμάτων της και του βιοτικού της επιπέδου.

Στα χαρτιά η Γκάντι έχει επανκτήσει όλες τις δικτατορικές εξουσίες που είχε κατά τη διάρκεια της κατάστασης, «έκτακτης ανάγκης» (1975-77): Αυθαίρετη σύλληψη και φυλάκιση χωρίς εξηγήσεις και δικαίωμα έφεσης, απαγόρευση κάθε απεργίας, φυλάκιση απεργών και όσων υποστηρίζουν οικονομικά ή αλλοίως τις απεργίες. Αυτά τα μέτρα επιβλήθηκαν με την έμπροση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου μετά την παραχώρηση στην κυβέρνηση Γκάντι δανείου ύψους 5.8 δισεκατ. δολαρίων — του πιο μεγάλου δανείου που δώθηκε ποτέ από το Δ.Ν.Τ. Ούτε όμως οι 7 «επιθεωρητές» που έστειλε το Δ.Ν.Τ. για να καθοδηγούν τις ενέργειες της κυβέρνησης ενάντια στο εργατικό κίνημα, ούτε οι νόμοι της Γκάντι, ούτε οι φοβέρες του καθεστώτος, ούτε ακόμα η γραφειοκρατική, διαιρεμένη και νωθρή ηγεσία των κομμάτων της αντιπολίτευσης έχουν καταφέρει να συγκρατήσουν την οργή των εργατών. Κάτω από την τρομαχτική πίεση της εργατικής τάξης οι ηγέτες των κομμάτων της αν-

τιπολίτευσης υποχρεώθηκαν να ιδρύσουν τες δομές για μια πανεθνική συντεχνιακή επιτροπή αγώνα.

Μέσα από τις επανειλημμένες μαζικές κινητοποιήσεις των τελευταίων μερών η εργατική τάξη άρχισε να συνειδητοποιεί την ακαταμάχητη δύναμη της ενιαίας δράσης.

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ!

Τα γεγονότα του Αυγούστου στη Βομβάη αποτελούν μια σαφή ένδειξη του νέου επιπέδου της συνειδητοποίησης της εργατικής τάξης που χτίστηκε μέσα από την πείρα της των τελευταίων χρόνων.

1979

Το 1979 ένα εκατομμύριο (!!) αστυνομικοί σ' ολόκληρη την Ινδία κατέβηκαν σε απεργία. Κατέλαβαν πλαποθήκες και αστυνομικούς σταθμούς και σε πολλές περιπτώσεις εμπλόκησαν σε ένοπλες συγκρούσεις με το στρατό που στάλθηκε για να καταστείλει την απεργία.

Η τεράστια αριθμητική αύξηση των αστυνομικών και παραστρατιωτικών δυνάμεων και η εισροή σ' αυτά τα σώματα χιλιάδων νεαρών εργατών και αγροτών είχε σαν αποτέλεσμα την αδυναμία των σωμάτων αυτών, παρα την πλούσια εγκεφαλού των μελών που τα αποτελούν, να απομονωθούν από τη μαχητική διάθεση που έχει συνεπάρει την υπόλοιπη κοινωνία.

Η απεργία του 1979 αποτελούσε την πιο τρανή απόδειξη της σκέψης της Ινδικής καπιταλιστικής κοινωνίας και της ωριμότητας των συνθηκών για την σοσιαλιστική επανάσταση. Αξίζει να σημειωθεί πως ακόμα και τα μέλη του Γραφείου Πληροφοριών (η Ινδική ΚΥΠ) οργανώθηκαν σε συντεχνία και συμπόταραν επιχειρήσεις ασφάλειας, κατακρατούσαν πληροφορίες κατέθεσαν πλαστες εκθέσεις και κατέβαιναν σε διαδηλώσεις! Οι αντένες όμως των ηγετών των εργατικών κομμάτων απότυχαν να πάρουν τα μηνύματα των καιρών. Αντι να εκφράσουν τη συμπάρασταση τους στους αστυνομικούς απεργούς παίρνοντας την ευκαιρία να τους κερδίσουν με το μέρος της εργατικής τάξης και να συνδέσουν τον αγώνα τους με τους γενικότερους εργατικούς αγώνες δεν έχασαν ευκαιρία να διαβεβαιώσουν την άρχουσα τάξη για την υποστήριξη τους προς «το νόμο και την τάξη». Εγκαταλειμμένοι από το συνδικαλιστικό κίνημα οι αστυνομικοί κατάφυγαν σε απεγνωσμένες αυθόρμητες εξεγέρσεις, εμπρησμούς κι ακόμα και σε ληστείες.

1982

Στις 18 του Αυγούστου 1982 η πλειοψηφία των αστυνομικών της Βομβάης — γύρω στις 22.000 — κατέβηκαν σε απεργία διαμαρτυρίας για τη σύλληψη 20 ηγετών της Συντεχνίας των Αστυνομικών και την απόλυση

Αστυνομικοί κατά την απεργία του '79. Για να σπάσει η απεργία χρειάστηκαν οι σφαίρες του στρατού

90 στελεχών. Οι οργισμένοι αστυνομικοί σταματούσαν τραίνα, πετροβολούσαν λεοφωρεία, έκαιγαν αυτοκίνητα και έστηναν οδοφράγματα. 14.000 στρατιώτες στάλθηκαν για να αντιμετωπίσουν τους αστυνομικούς. Αυτή τη φορά η αντίδραση της εργατικής τάξης ήταν πολύ πιο διαφορετική απ' ό,τι το 1979. Οι εργάτες υφαντουργίας που απεργούσαν για έβδομο μήνα, γυρεύοντας συμμάχους στον αγώνα τους κι ερμηνεύοντας την επέμβαση του στρατού σαν απειλή για την απεργία τους, ξεχύθηκαν στους δρόμους δίπλα από τους αστυνομικούς. Αν και η μεγαλύτερη Συνδικαλιστική Ομοσπονδία της Βομβάης αρνήθηκε να συμμετάσχει, μια κοινή επιτροπή των αριστερών συντεχνιών κάλεσε σε γενική 24ωρη απεργία υποστήριξης προς τους απεργούς αστυνομικούς για την επόμενη μέρα. Η 19η Αυγούστου επιφύλασε απίστευτες σκηνές: αστυνομικοί πετροβολούσαν κυβερνητικά οχήματα η βιομηχανία παραλυμένη από τη γενική απεργία, καταστήματα και γραφεία κλειστά, 24ωρος κατ' οίκον περιορισμός, λεηλασίες καταστημάτων και ένοπλες μάχες μεταξύ αστυνομίας και στρατού! Χρειάστηκαν πολλές μέρες για να επιβληθεί ο «νόμος και η τάξη» από το στρατό.

Η συμμαχία των υφαντουργών των μηχανικών και των λιμενεργατών με τους αστυνομικούς αποτελεί ένα σημαντικό σταθμό για το Ινδικό εργατικό κίνημα και επιβεβαιώνει την ωριμότητα των αντικειμενικών συνθηκών για την επανάσταση.

Στα ανήσυχα λόγια ενός αστού κατοίκου της Βομβάης (Φαϊνάνιαλ Τάιμς, 25 Αυγούστου):

«Σε οποιαδήποτε άλλη χώρα θα γινόταν επανάσταση. Υπήρχε πλατεία διαδεδομένη δυσφορία, μια μαζική απεργία, η αστυνομία σε ανταρσία και μια ανίκανη και μισητή διοίκηση. Αν ο συνδοισμός αυτός επαναληφθεί ο στρατός μπορεί να αποδειχθεί ανίκανος να σώσει την κατάσταση»

(Μετάφραση Σ.Ε.)

Τα λόγια αυτά αντανακλούν

την τρεμούλα του Ινδικού και διεθνούς καπιταλισμού μπροστά στην επερχόμενη επανάσταση στη Βομβάη, την πιο σημαντική βιομηχανική πόλη των Ινδιών. Αν οι ηγέτες των μαζικών εργατικών κομμάτων διακατέχονται έστω και από ένα μικρό μόνο μέρος της επαναστατικής διάθεσης των μαζών των εργατών, θα μπορούσαν να έπαιρναν την πρωτοβουλία για την ίδρυση τοπικών επιτροπών, ενώνοντας τους αστυνομικούς και τους υφαντουργούς με την υπόλοιπη εργατική τάξη.

Οι επιτροπές αυτές θα μπορούσαν να σταματήσουν τις λεηλασίες και τους άσκοπους εμπρησμούς - κερδίζοντας έτσι με το μέρος τους τους μικροκαταστηματάρχες και την μεσαία τάξη - ενώ με ένα κοινωνικοοικονομικό πρόγραμμα που να ανταποκρίνεται στα συμφέροντα όλων των εργαζομένων θα μπορούσαν να δώσουν ελπίδες στους ανέργους, τους ζητιάνους και το λούμπεν προλεταριάτο που δικαιολογημένα εκμεταλλεύτηκαν την κατάσταση και επιδώθηκαν στις λεηλασίες.

ΚΡΙΣΗ

Πάντως όσο και αν όπως στο παρελθόν, τα διεθνή (και κυπριακά) αστικά μέσα μαζικής επικοινωνίας συνεχίσουν να τηρούν συνωμοτική σιγή για τις κοσμογονικές κινήσεις της εργατικής τάξης των Ινδιών, στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται οι κινήσεις αυτές θα απασχολούν όλο και περισσότερο το παγκόσμιο εργατικό κίνημα, προσθέτοντας στην πλούσια πείρα του στην αντιμετώπιση ενός καπιταλιστικού συστήματος που συνεχώς καταρρέει.

Γιατί ο καθυστερημένος καπιταλισμός στην Ινδία δεν έχει να προσφέρει τίποτα στις μάζες έξω από υπανάπτυξη, αμάθεια, πείνα κι εξθλίωση.

Ο πληθωρισμός στα είδη διατροφής έφτασε τα 23%. Ενώ είναι η δεύτερη σε πληθυσμό χώρα του κόσμου η Ινδία έρχεται 46η στις εξαγωγές με 0.44% μερίδιο των παγκόσμιων εξαγωγών (1980). Ενώ απασχολεί 23 εκατομμύρια εργάτες μόνο στον οργανωμένο τομέα έρχεται 163η μέσα στις 181 χώρες της λίστας όσον αφορά το κατά κεφαλήν εισόδημα. Η πλειοψηφία των Ινδιών καταναλώνουν λιγότερες θερμίδες από το μίνιμουμ που χρειάζεται ένας άνθρωπος.

Μόνο τα 15% των παιδιών προσχολικής ηλικίας έχουν κανονικό βάρος για την ηλικία τους. Οι πραγματικοί μισθοί των εργατών έχουν μειωθεί τα τελευταία χρόνια φτάνοντας τα επίπεδα του 1857!! Τα 50% των κατοίκων των αγροτικών περιοχών δεν έχουν καθόλου γη (είναι άκληροι). Στα χωριά η ταξική πάλη έχει φτάσει τα επίπεδα εμφυλίου πολέμου ενώ οι αγρότες ζητούν από την κυβέρνηση να πάρει τη γη τους να τους πληρώνει μισθο!

Η σήψη του συστήματος αντανακλάται ιδιαίτερα στην αδυναμία του καπιταλισμού να διατηρήσει την Ινδία σαν ένα ενωμένο έθνος.

Στα πέντε χρόνια μεταξύ 1977 και 1981 σημειώθηκαν (σύμφωνα με επίσημα στοιχεία) 66.000 περιπτώσεις βαρβαροτήτων (βιασμοί, φόννοι, βίαιες επιθέσεις κοκ) εναντίον των χαριτζιανών (της πιο φτωχής κάστας των Ινδιών). Στα τρία χρόνια μεταξύ 1979 και 81 έγιναν 1050 «σοβαρά επεισόδια διαμάχης μεταξύ κοινοτήτων». Οι φόννοι αυξήθηκαν από 90.000 το 1970 σε 400.000 το 1980. Δεν υπάρχει ούτε μια πολιτεία χωρίς τουλάχιστον ένα εθνικό ζήτημα ή συνοριακή διαμάχη. Δεκάδες χωριστικά κινήματα και στέρμονες σωβινιστικές εκστρατείες ενάντια σε «ξένους» ξεσκίζουν την ινδική κοινωνία. Στα λόγια ενός επιχειρηματία:

Οι Ινδοί θα αρχίσουν να τρώνε ο ένας τα σωθικά του άλλου στη μάχη για φαί, γη και δουλεία».

Ο καπιταλισμός μόνο εξθλίωση και διακοινοτικά λυτρά αιμάτων έχει να προσφέρει στα ταλαιπωρημένα εκατομμύρια των Ινδών. Στα λόγια του Μαρξ και Έγκελς (1848) η ωμη εκλογή μπροστά στους Ινδούς είναι σήμερα, «Σοσιαλισμός η Βαρβαρότητα».

Η αστική τάξη των Ινδιών αποδεικνύεται αδύναμη — κάτω από οποιαδήποτε διακυβέρνηση «δημοκρατική» ή «δικτατορική» — να λύσει τα βασικά προβλήματα της κοινωνίας. Μόνο η εργατική τάξη που άρχισε να προβάλλει το ανάστημα της στο προσκήνιο της Ινδικής ιστορίας μπορεί σήμερα να λυτρώσει την Ινδική κοινωνία από την επιστροφή στην βαρβαρότητα.

Δώρος Μ.

εργατικό κόμμα Βρετανίας

ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΔΕΝ ΔΙΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμού, που από τις αρχές της δεκαετίας του 70 άρχισε να εισχωρεί βαθειά στις μητροπόλεις του καπιταλισμού, ήταν αναπόφευχτο να αντανάκλασει και στις οργανώσεις της εργατικής τάξης που για τρεις ολόκληρες δεκαετίες βρέθηκαν κάτω από την αναμφισβήτητη τότε ηγεμονία των ρεφορμιστών και των σταλινικών.

Το πιο κλασικό παράδειγμα της μεταφοράς της - οξυμένης στο έπακρο σήμερα ταξικής πάλης μέσα στις οργανώσεις και τα κόμματα της εργατικής τάξης αποτελεί το εργατικό κόμμα της Αγγλίας.

Στο πρόσφατο συνέδριο του κόμματος στο Μπλάκπουλ η σύγκρουση αυτή πήρε νέες, πρωτοφανείς διαστάσεις με τη μανιασμένη επίθεση των δούρειων ίππων της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κόμμα ενάντια στη Μαρξιστική τάση Μιλίταντ.

Στους τελευταίους μήνες πριν το Συνέδριο οι επιθέσεις αυτές ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Δεν περνούσε μέρα στην οποία οι εφημερίδες - που όπως είναι γνωστό ελέγχονται όλες από πέντε (5) πολυκατομμυριούχους - να μην ασχοληθούν με κύρια άρθρα και ειδήσεις με τους Μιλίταντ. Τους τελευταίους 2 μήνες μόνο τα άρθρα στον Βρετανικό τύπο για τους Μιλίταντ ξεπέρασαν τα 150. Για το ραδιόφωνο και την τηλεόραση, όχι μόνο στο Λονδίνο αλλά και στις επαρχίες, το θέμα Μιλίταντ ήταν στην ημερήσια διάταξη. Οχι ασφαλώς για να εξηγηθούν αντικειμενικά οι θέσεις των μαρξιστών του Εργατικού Κόμματος στα μέλη του και στην εργατική τάξη έτσι ώστε να κάμουν τις σωστές πολιτικές επιλογές, αλλά για να τρομοκρατήσουν την ηγεσία του κόμματος, τα μέλη και τους ψηφοφόρους χύνοντας το φαρμακερό δηλητήριο της αστικής υποκρισίας.

Βέβαια οι βρεττανιοί καπιταλιστές και οι σύμμαχοι τους έχουν κάθε λόγο να είναι τρομοκρατημένοι για το μέλλον των συμφερόντων τους στην Βρετανία.

Σε μια εποχή που έχουν χάσει κάθε αισιοδοξία για το ξεπέρασμα της οικονομικής κρίσης, σε μια εποχή που η εργατική τάξη και η νεολαία άρχισε να δείχνει όλο και πιο μαχητικά την οργή της για την ανεργία (που ξεπερνά τώρα τα 4 εκατομμύρια ή 1 στους 7) για την μείωση του βιοτικού επιπέδου, για τις περικοπές στις δημόσιες δαπάνες και για την έξαρση ατομικών εξοπλισμών οι ρεφορμιστές ηγέτες του εργατικού κόμματος και του παντοδύναμου κογκρέσσου των Συντεχνιών (T.U.C.) δεν μπορούν πια να εγγυηθούν την σταθερότητα του καπιταλιστικού συστήματος.

Κι ο λόγος είναι απλός: Η εργατική τάξη κι ιδιαίτερα τα πιο προχωρημένα στελέχη που αποτελούν την βάση του εργατικού κόμματος δεν είναι διατεθειμένοι να ανεχτούν άλλο τις προδοσίες της δεξιάς πτέρυγας που κυβέρνησε την Βρετανία με το δικό της δεξιό πρόγραμμα ξανα και ξανα και που οδήγησε το κόμμα στην ήττα του 79 και την άνοδο της μισητής Θάτσερ.

Η αποτυχία της προσπάθειας των καπιταλιστών να καταστρέψουν το εργατικό κόμμα μέσα από την δημιουργία του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (SDP) που αποτελείται από

τον κατάλογο για να αποκλείσει από το κόμμα τους υποστηρικτές της εφημερίδας Μιλίταντ χρησιμοποιώντας διοικητικές μονάδες.

Αυτό παρουσιάστηκε και σαν το πιο σημαντικό θέμα με το οποίο ασχολήθηκε το συνέδριο και έτσι το είδαν και όλα τα διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία μέσα μαζικής επικοινωνίας (περιλαμβανομένου και του ΡΙΚ - βλέπε άλλες στήλες).

Η έγκριση της επιβολής αυτού του καταλόγου δεν αποτελεί, όπως θέλησαν να το παρουσιάσουν μερικοί, σοβαρή ήττα της αριστερας πτέρυγας και των Μαρξιστών του κόμματος. Αν ψηφίστηκε από το Συνέδριο, αυτό οφείλεται αποκλειστικά στους γραφειοκράτες αντιπρόσωπους μεγάλων συντεχνιών που παραγνωρίζοντας τα αισθήματα της βάσης τους, έδωσαν τα εκατομμύρια των ψήφων που δικαιούνται στην επιβολή του καταλόγου (Πέρασε με 5,273,000 υπερ και 1,565,000 εναντίον). Για παράδειγμα οι αντιπρόσωποι των μεταλλωρύχων ψήφισαν 25-20 και των Μεταφορών και Γενικών Εργατών 21-13 υπερ του καταλόγου. Αξίζει να σημειωθεί ότι η κεντρική εκτελεστική επιτροπή της Συντεχνίας Μεταφορών που έχει 1,250,000 ψήφους, ψήφισε 18-16 ενάντια στον κατάλογο.

Στις 11 του Σεπτεμβρίου η τάση του Μιλίταντ οργάνωσε Συνέδριο του εργατικού κινήματος στο οποίο παραβρέθηκαν 2,700 αντιπρόσωποι των Συνδικάτων, του κόμματος και της Νεολαίας, που καταδίκασε έντονα τις επιθέσεις ενάντια στην αριστερα του κόμματος όπως και τον κατάλογο. Εκατοντάδες εξ άλλων οργανώσεις (Συντεχνίες, ομάδες βάση, περιφερειακές οργανώσεις κόμματος και νεολαίας) έχουν βγάλει ψηφίσματα ενάντια στις επιθέσεις και τις αποβολές.

Η τεράστια έπιρροή την οποία έχει η τάση των Μιλίταντ μέσα στην βάση Κόμματος αποδείχτηκε πέρα από κάθε αμφιβολία από τον τρόπο που μοιράστηκαν οι 600,000 (μόνο) ψήφοι που δικαιούνται οι κομματικές οργανώσεις. **Οι αντιπρόσωποι του κόμματος ψήφισαν 8 προς 1 ενάντια στον κατάλογο.**

Αυτο και μόνο το γεγονός έχει ενσπείρει την απαισιοδοξία στα σοβαρά έντυπα της αστικής τάξης (Τάιμς, οικόνομοι κλπ.). Γιατί παρα το γεγονός ότι η νέα κεντρική επιτροπή, χωρίς πάλι στις μονάδες των γραφειοκρατών των συντεχνιών έχει πλειοψηφία υπερ της δεξιάς πτέρυγας, πράγμα που της επιτρέπει να εφαρμόσει τον κατάλογο, θα βρει τεράστιες δυσκολίες στη διαγραφή των υποστηρικτών του Μιλίταντ από το κόμμα. Να τι λέει το «έγκριτο» αστικό περιοδικό Οικόνομοι:

«Υπάρχει ένα σημαντικό πρόβλημα στη διαγραφή των ενεργών στελεχών του Μιλίταντ. Οι κομματικές οργανώσεις, που θα κληθούν να εφαρμόσουν τις διαγραφές, ψήφισαν με καταπλυκτική πλειοψηφία

να παραμείνει στο κόμμα η τάση Μιλίταντ. Μια κεντρική επιτροπή αποφασισμένη να ξεκαθαρίσει τα ηγετικά στοιχεία του Μιλίταντ θα αντιμετωπίσει τεράστια τοπική αντίσταση...» (2-8 Οκτώβρη).

Ενάντια στις διαγραφές είναι ολόκληρη η αριστερή πτέρυγα του κόμματος, μαζί και ο Τόνυ Μπεν, γιατί είναι φανερό ότι μετά το ξεκαθάρισμα των μαρξιστών θα ρθει αμέσως και η σειρά τους.

Εξ άλλου όπως παραδέχεται κι ολόκληρος ο σοβαρός αστικός τύπος, η διαγραφή των υποστηρικτών του Μιλίταντ θα σημαίνει έναν ατέλειωτο εμφύλιο πόλεμο που το μόνο που θα καταφέρει είναι να καταστρέψει τις εκλογικές δυνατότητες του κόμματος στις επόμενες εκλογές. Οι υποστηρικτές του Μιλίταντ έχουν γίνει πασίγνωστοι στο κόμμα και τους αστούς σαν τα πιο μαχητικά, τα πιο συνεπή και εργατικά στοιχεία του κόμματος. Χωρίς αυτούς δεν θα υπάρχει κανένας να κάνει την προεκλογική δουλειά.

Για όλους αυτούς τους λόγους ούτε ο Φούτ, ούτε άλλοι σοβαροί παράγοντες, ακόμα και της δεξιάς πτέρυγας, δεν ελπίζουν ότι μπορούν ή ότι πρέπει να διώξουν όλους τους υποστηρικτές του Μιλίταντ.

Ετσι άρχισαν να μιλούν για διαγραφές μόνο των 5 μελών της Συντακτικής επιτροπής ή το πολύ των 9 υποψηφίων Βουλευτών που υποστηρίζουν την Μαξιστική τάση ή και των επαγγελματικών στελεχών της τάσης.

Ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση η τάση Μιλίταντ έχει αποδείξει ότι διαθέτει τεσ δυνάμεις και την υποστήριξη στη βάση των συντεχνιών, του κόμματος και της νεολαίας να κάμει μια τέτοια εκστρατεία επαναφοράς τους στο κόμμα που μπορεί να τραντάξει τα θεμέλια του κόμματος και να κερδίσει για την τάση εκατοντάδες νέους υποστηρικτές.

Η μεγάλη κινητήρια δύναμη που ευνοεί την τάση, εκτός από την πίστη και την μαχητικότητα των υποστηρικτών της, σε σύγκριση με οποιαδήποτε άλλη πολιτική δύναμη είναι αναμφίβολα το πρόγραμμα της που περιλαμβάνει:

— 35 ώρες εργασία χωρίς απώλεια μισθού σαν ένα μέτρο προς την εξάλειψη της ανεργίας.

— Ανατροπή των περικοπών των συντηρητικών και εφαρμογή ενός μεγάλου προγράμματος δημοσίων έργων και υπηρεσιών στη στέγαση, εκπαίδευση, υγεία.

— Μίνιμουμ μισθος £90 τη βρομάδα που θα περιλάβει τους συνταξιούχους, τους ασθενείς και ανάπηρους.

— Κατήρηση της μοναρχίας και της Βουλής των Λόρδων.

— Εθνικοποίηση των βασικών 200 μονοπολίων περιλαμβανομένων των Τραπεζών και των ασφαλιστικών εταιρειών κά-

τω από εργατικό έλεγχο.

Το πρόγραμμα αυτό αποτελεί τη μόνη λύση στα συνεχώς οξυζόμενα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της Βρετανικής κοινωνίας. Η αριστερή πτέρυγα του κόμματος και τα τελευταία συνέδρια κινούνται συνεχώς προς την υιοθέτηση αυτών των μέτρων, όσο κι αν ορδύονται οι αστοί και τα έντυπα τους για το πόσο εξοτρεμιστική είναι.

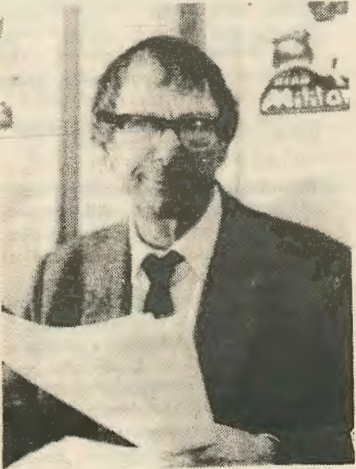
Στα λόγια του Τετ Γκραντ, ηγετικού στελέχους των Μιλίτζντ,

«Η εργατική τάξη σ' αυτή τη χώρα έχει αρχίσει να κερδίζει πίσω τις οργανώσεις που της ανήκουν. Όταν θα έχουμε κερδίσει την πλειοψηφία της υποστήριξης στο εργατικό κόμμα και τις συντεχνίες για ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα, τότε η εργατική τάξη θα γίνει ακατανίκητη. Τότε θα ανοίξουμε το δρόμο για τη νίκη της εργατικής τάξης στη Βρετανία. Με τη σειρά της αυτή η νίκη θα σημάνει τη νίκη του σοσιαλισμού στην Ευρώπη, την Ευρώπαικη Σοσιαλιστική Ομοσπονδία και την παγκόσμια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία. (Δημοσιευμένη στους Τάιμς 31/8)

Κι αυτή είναι και για μας η σημασία του αγώνα των Βρεττανών συντρόφων. Με τους αγώνες τους ενάντια στους αστούς, τους δούρειους ίππους τους που έχουν ρίξει μέσα στα κόμματα που ανήκουν στην εργατική τάξη, οι σύντροφοι του Μιλίταντ έχουν ανοίξει νέους ορίζοντες στην πάλη των μαρξιστών παγκόσμια για το κέρδιμα στις μαρξιστικές ιδέες της πλειοψηφίας των στελεχών, των εργατικών κομμάτων. Έχουν ακόμα δείξει και θα αποδείξουν στους μήνες που έρχονται πως οι Μαρξιστικές ιδέες δεν διαγράφονται.

Δέλτα Μι.

Σημ: Το Ρ.Ι.Κ. στις ειδήσεις της 28ης του Σεπτεμβρίου στο Ραδιόφωνο και την Τηλεόραση μετάδιδε ψευδώς πως το συνέδριο του εργατικού κόμματος την ομόφωνη (!) ψήφο των συντεχνιών αποφάσισε την εκδίωξη (!!) των «εξοτρεμιστικών ομάδων» (χωρίς όνομα) «που δρουν μέσα στο κόμμα». Μ' αυτή την είδηση οι θύοντες του Ρ.Ι.Κ. έδειξαν ότι μπορούν να βάλουν γυαλιά και στους πιο αντιδραστικούς κύκλους - τους σκοταδιστές του κίτρινου τύπου της Βρετανίας. Μ' αυτή την είδηση, που ακόμα και το πιο φασιστικό έντυπο της Βρετανίας δεν θα τολμούσε να διαδώσει γιατί θα γιουχαϊζόταν, το Ρ.Ι.Κ. εξυπηρέτησε τα συμφέροντα των Βρεττανών αστών και των οργάνων τους στο Εργατικό κόμμα. Των οργάνων τους που αποδειγμένα πολλά απ' αυτά είναι όργανα της ΣΙΑ. Εξυπηρέτησε τα συμφέροντα της δεξιάς πτέρυγας που κυβερνούσε τον Ιούλιο του 74 τη Βρετανία. Τα συμφέροντα της κλίκας του Καλλαχάν, πρωθυπουργού τότε της Βρετανίας που κέρδισε το παρατσούκλι Διχοτόμος για τη στάση του απέναντι στην εισβολή.

Ο από τους εκδότες του Μιλίταντ, Τόνυ Γκραντ

αποστάτες - προδότες της δεξιάς πτέρυγας, και η αριστερή στροφή που πήρε το κόμμα μετά το 1979 και που εκφράστηκε στις αποφάσεις των τριών τελευταίων συνεδρίων, επέβαλε στους αστούς και τους μπράβους τους στο κόμμα νέες επιθέσεις εναντίον στην αριστερα.

Ιδιαίτερα απειλητική γι' αυτούς ήταν η μαρξιστική τάση του Μιλίταντ που άρχισε να αποτελεί «την πιο μεγάλη απειλή για την αστικοκοινωνιοβουλευτική δημοκρατία» - όπως χαρακτηριστικά σημειώνει μια καθημερινή εφημερίδα. Εκτός του ότι διέυρνε την επιρροή της μέσα στην νεολαία του κόμματος - που μαζικοποιείται συνεχώς μετά το ολοκληρωτικό κέρδιμα της στις μαρξιστικές ιδέες και στις οργανώσεις του κόμματος και των συντεχνιών, κατάφερε να κερδίσει την προεδρία της μεγάλης συντεχνίας των κυβερνητικών εργατοϋπαλλήλων (C.P.S.A.) που αριθμεί 220,000 μέλη.

Λίγες μέρες μετά, εγκαινιάζοντας μια νέα μεγάλη επίθεση ενάντια στο Μιλίταντ, έγραψαν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς:

«Το Μιλίταντ κέρδισε την ηγεσία της συντεχνίας και αυτό σημαίνει καθαρά ότι ήρθε η ώρα για να βάλουν κάτω από τον έλεγχό τους όλο το συνδικαλιστικό κίνημα».

Είναι μέσα σ' αυτό το κλίμα που η κεντρική επιτροπή του κόμματος πρότεινε για έγκριση από το συνέδριο ενός καταλόγου στο οποίο αναγκαστικά θα εγγράφονται όλες οι ομάδες και τάσεις που επιτρέπεται να λειτουργούν μέσα στο κόμμα. Ο σκοπός της δεξιάς πτέρυγας είναι να χρησιμοποιήσει αυτόν

ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΤΗ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

«ΧΑΘΗΚΑΝ» 4 Τ/ΚΥΠΡΙΟΙ ΚΑΙ 2 ΤΟΥΡΚΟΙ

Στα αμείλικτα ερωτήματα της Επιτροπής των Τ/Κύπριων και Τούρκων πολιτικών προσφύγων το Κράτος αποφεύγει να απαντήσει

Το κράτος αρνείται να δώσει εξηγήσεις

Τα χαράματα της Πέμπτης, 2 Σεπτεμβρίου, μια ομάδα αστυνομικών με πολιτική περιβολή, συνέλαβαν στη Λεμεσό (ξυπνώντας τους και παίρνοντας τους δίχως καμμία εξήγηση από τα σπίτια τους) τους Τουρκοκύπριους ΜΕΧΜΕΤ ΓΚΟΖΙΛΙ, ΣΙΑΚΙΡ ΣΑΜΙ, ΜΕΧΜΕΤ ΑΧΜΕΤ και ΑΧΜΕΤ ΧΑΣΑΝ και τους Τούρκους ΙΖΕΤ ΝΤΕΝΙΖ (κούρδο) και ΝΕΤΣΙΠ ΣΑΡΙΤΣΙΤΣΕΚΛΙ.

Οι τέσσερις Τουρκοκύπριοι είχαν διαφύγει κατά καιρούς από τα κατεχόμενα και εργάζονταν στη Λεμεσό σαν πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας (ήταν κάτοχοι διαβατηρίων του κράτους). Οι δύο Τούρκοι τόσκασαν από το στρατό κατοχής όπου υπηρετούσαν σαν φαντάροι, λόγω των αριστερών και αντιχουντικών τους φρονημάτων ελπίζοντας να τους δοθεί πολιτικό άσυλο από την Κυπριακή Δημοκρατία από όπου θα μπορούσαν να διεξάγουν αγώνα ενάντια στη Τούρκικη χούντα με εκδηλώσεις, πινακιδοφορίες, εκθέσεις κλπ, κλπ.

Το βράδυ της ίδιας μέρας, μέλη της μυστικής αστυνομίας (CID) επισκεφθήκανε τον καφενε της Τουρκοκυπριακής γειτονίας στη Λεμεσό, όπου ήταν μαζεμένοι διάφοροι Τούρκοι και Τ/Κ φυγάδες και συζητούσαν τες συλλήψεις. Αρπάζοντας ένα από τα μαλλιά (τον Τ/Κ Σαμι Μουσταφα) απειλήσαν πως αν γινόταν οποιαδήποτε κίνηση για να κατεβουν οι Τ/Κύπριοι στη Λευκωσία για να διαμαρτυρηθούν, θα «τον έπιαναν, θα του έδιναν ξύλο και μετά θα τον πακέταραν στον Ντεκτας».

Από τη μέρα της σύλληψης τους οι 4 Τ/Κύπριοι και οι 2 Τούρκοι δεν έδωσαν σημεία ζωής.

Παρ' όλη την προσπάθεια της αστυνομίας να κατατρομοκρατήσει τους υπόλοιπους τούρκους και Τ/Κύπριους (μόνο έτσι εξηγείται η στάση των αστυνομικών του CID στο καφενείο των Τ/Κυπρίων το βράδυ των συλλήψεων) αντιπρόσωποι τους κάλεσαν δημοσιογραφική διάσκεψη για τη Δευτέρα 6.8.1982. Κι ο λόγος είναι απλός. Οι Τούρκοι και Τ/Κύπριοι που δραπέτευσαν από το καθεστώς του Ντεκτας δεν ένοιωθαν καμμία ασφάλεια και εμπιστοσύνη στα όργανα του κράτους και είδαν σαν μόνο τρόπο να αντικρούσουν τις αυθαιρέσεις της αστυνομίας το να απευθυνθούν

απευθείας στον Κυπριακό λαό και να ζητήσουν την προστασία του. Αυτό φαίνεται καθαρά από τα ίδια τους τα λόγια στην δημοσιογραφική συνδιάσκεψη:

«Ζητούμε από τον Κυπριακό λαό να μας δώσει την προστασία του. Ζητούμε συμπαράσταση στον αντιφασιστικό αγώνα που είναι κοινός με το δικό σας αντικατοχικό αγώνα».

Στις ανακοινώσεις που εξέδωσαν κατηγορούν την κυβέρνηση ότι προχώρησε σε παράνομη σύλληψη των έξι κι ότι τους παρέδωσε απ' ευθείας στον Ντεκτας. Επισημαίνουν το γεγονός πως αυτο σημαίνει, στην καλύτερη περίπτωση φυλάκιση και βασανιστήρια και στην χειρότερη, εκτέλεση με την κατηγορία της λιποταξίας από το στρατό.

Ταυτόχρονα επιστούν την προσοχή στα γενικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν:

«Φύγαμε από το καθεστώς του Ντεκτας για το λόγο ότι εκεί πέρα δεν μπορούσαμε να ζούμε σαν άνθρωποι. Πιστέψαμε στην τηλεόραση των Ελληνοκυπρίων που μας έλεγε ότι στις ελεύθερες περιοχές η ζωή είναι καλύτερη. Γελαστήκαμε όμως: Βρισκόμαστε στις περιοχές που είναι ελεύθερες, μακριά από τις οικογένει-

«Φύγαμε από το καθεστώς του Ντεκτας για το λόγο ότι εκεί πέρα δεν μπορούσαμε να ζούμε σαν άνθρωποι. Πιστέψαμε στη τηλεόραση των Ε/Κυπρίων που μας έλεγε ότι στις ελεύθερες περιοχές η ζωή είναι καλύτερη. Γελαστήκαμε όμως...» Δημ. Διάσκεψη 6.9.82

ες μας, αντιμετωπίζουμε μια σειρά από πολύ μεγάλα προβλήματα. Το κράτος κι η αστυνομία μας αντιμετωπίζουν όχι σαν πολίτες της Κυπριακής Δημοκρατίας αλλά σαν κατασκόπους απ' τη μια, σαν πολίτες τέταρτης, κατηγορίας και σαν φτηνότατο εργατικό δυναμικό από την άλλη, που το εκμεταλλεύονται όσο θέλουν.

Κι από πάνω κινδυνεύουμε να παραδωθούμε

απ' την αστυνομία στους Ντεκτασικούς στο Λήδρα Πάλλας και να πάμε κατευθείαν φυλακή, βασανιστήρια. Γιατί; Είμαστε κι εμείς πολίτες της Κύπρου».

Αυτό για το οποίο κατηγορήσαν την Κυβέρνηση οι Τ/Κύπριοι έχει τες διαστάσεις ενός τεράστιου σκανδάλου. Μπαίνει το φλέγον ερώτημα: Παράδωσε πραγματικά η αστυνομία τους 6 Τούρκους στον Ντεκτας; Κι αν ναι γιατί;

Κι όμως αφού έγινε μια σύντομη αναφορά από τον Κυπριακό τύπο για την συνδιάσκεψη, το θέμα παρασιπήθηκε ούτε καν θίχτηκε το γεγονός πως η απάντηση του υπουργείου εσωτερικών προς τες ανακοινώσεις των Τουρκοκυπρίων δεν άγγιζε καθόλου το θέμα.

«Η Επιτροπή Συμπαραστάσης στην Τούρκικη Αντίσταση» έλεγε η ανακοίνωση του υπουργείου (7.9.82 - καθημ. τύπος), «θεώρησε σαν ηθική υποχρέωση της να συγκαλέσει δημοσιογραφική διάσκεψη στη Λευκωσία για να εκφράσει την «αγανάκτηση» της για τη δήθεν «παράνομη σύλληψη και παράδοση» στο καθεστώς του Ντεκτας δύο Τούρκων πολιτικών φυγάδων και τεσσάρων Τουρκοκυπρίων αυτομόλων».

Τι σημαίνει «δήθεν παράνομη σύλληψη»; Παρεδώθησαν η δεν παρεδώθησαν στον Ντεκτας οι 6 Τούρκοι; Το υπουργείο δεν μας το ξεκαθαρίζει. Προτίμα να το ρίξει στο συναισθηματισμό και να τραβήξει την προσοχή αλλού:

«Χωρίς αμφιβολία, αυτές οι ανακοινώσεις της Επιτροπής θα τύχουν θερμής υποδοχής και εκμε-

τάλλευσης από την Τ/κυπριακή ηγεσία...»

Για τις συνθήκες διαβίωσης των Τ/Κ η ανακοίνωση λέει:

«Οι Τ/Κύπριοι αυτόμολοι οι διαβιούντες στις ελεγχόμενες από το κράτος ελεύθερες περιοχές τυγχάνουν ίσης μεταχείρισης και απολαύουν των ίδιων δικαιωμάτων, όπως όλοι οι πολίτες της Δημοκρατίας χωρίς καμμία διάκριση, οι δε ισχυρισμοί για πιέσεις πάνω σ' αυ-

τους οποιασδήποτε μορφής είναι εντελώς ανυπόστατοι. Η αμεροληψία της κυβέρνησης... και το ειλικρινές ενδιαφέρον της για την εξυπηρέτηση τους δεν σημαίνουν βέβαια ούτε και είναι δυνατό ποτε να εξυπακούουν πρό-

ψεις και η κυβέρνηση δεν έχει ανακοινώσει τίποτε το συγκεκριμένο. Που είναι οι συλληφθέντες; Η σιωπή της κυβέρνησης πάνω στο θέμα δεν αφήνει άλλη εκλογή παρά να υποθέσουμε πως πραγματικά τους παρέδωσαν στον Ντεκτας. Σ' αυτή την περίπτωση οι ευθύ-

«Ζητάμε από τον Κυπριακό λαό να μας δώσει την προστασία του. Ζητάμε συμπαράσταση στον αντιφασιστικό αγώνα που είναι κοινός με το δικό σας αντικατοχικό αγώνα».

Δημ. Διάσκεψη 6.9.82

θεση ανοχής σε τυχόν παράνομες δραστηριότητες τους».

Σχετικά με την ίση μεταχείριση είχαμε να παρατηρήσουμε τα ακόλουθα: Ο Τ/Κύπριος Μεχμέτ Γκοζίλι συνελήφθη η ώρα 4.30 το πρωί δίχως να του παρουσιαστεί ένταλμα σύλληψης, τον Τ/Κ Σιακίρ Σαμι ξύπνησαν με κλωτσιές η ώρα 5.30 π.μ. κι όταν τους ρώτησε τον θάλλον του απάντησαν: «Πρέπει νάρθει μαζί μας, τίποτε

νες της κυβέρνησης είναι ακατάλογιστες. Στέλνει ανθρώπους στα χέρια του Ντεκτας για να παν κατευθείαν στη φυλακή ή ακόμα και στην εκτέλεση; Ακόμα και στην περίπτωση που αυτοί έχουν πραγματικά διαπράξει ποινικά αδικήματα (σύμφωνα με τις δικές μας πληροφορίες οι συλλήψεις έγιναν για πολιτικούς λόγους) αναγνωρίζει η Κυβέρνηση μας τα δικαιώματα του Ντεκτας σαν τα αρμόδια για

«Η αστυνομία μπορεί να μας συλλαμβάνει όποτε θέλει κι ανενόχλητη να μας διώχνει στις περιοχές που βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο των στρατευμάτων κατοχής. Κι αυτο το κάνει χωρίς εμείς να έχουμε παραβεί κανένα νόμο και χωρίς να μας δικάσει κανένα δικαστήριο».

Δημ. Διάσκεψη 6.9.82

άλλο». Την ίδια νύκτα οι αστυνομικοί προσπάθησαν να τρομοκρατήσουν τους Τουρκοκύπριους μήπως και κατέβουν στη Λευκωσία για διαμαρτυρία.

Για τες συλλήψεις δεν παρουσιάστηκαν εντάλματα συλλήψεων, δεν απαγγέθηκαν κατηγορίες και κανείς δεν προσήχθη σε δικαστήριο με συγκεκριμένες κατηγορίες. Οι ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΔΕΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΗΚΑΝ ΚΑΝ από την αστυνομία.

Αυτα η κυβέρνηση τα αποκαλεί «ίση μεταχείριση», «αμεροληψία» και «ειλικρινές ενδιαφέρον για την εξυπηρέτηση τους».

Η υπουργική ανακοίνωση αναφέρει πως δεν είναι δυνατό να υπάρξει ανοχή από κυβερνητικής πλευρας σε τυχόν παράνομες δραστηριότητες τους.

Εχουν λοιπόν προβεί οι έξι συλληφθέντες σε παράνομες δραστηριότητες; Γιατί δεν μας το λέει ανοικτά το υπουργείο; Και γιατί δεν μας λέει ποιες είναι αυτές οι παράνομες ενέργειες; Γιατί δεν τους απαγγέλλει επίσημες καταγγελίες και να τους περάσει από δίκη;

Ενα μήνα μετά τες συλλή-

να τους δικάσουν;

Τα ερωτήματα αυτά έχουν ευθύνη να τα πάρουν και να τα βάλουν ανοικτά μπροστα στην κυβέρνηση και το λαό τα αριστερά κόμματα, και να ζητήσουν εξηγήσεις. Δεν μπορούμε να περιμένουμε τη δεξιά να ενδιαφερθεί για την «ευημερία» των Τούρκων και Τουρκοκυπρίων που βρίσκονται στο νησί μας, γιατί τους εμποδίζει ο εθνικισμός της και η ιδεολογική της τοποθέτηση. Η ευθύνη πέφτει αποκλειστικά στους ώμους της αριστερας. Μόνο στα αριστερά κόμματα έχουν τη δυνατότητα να αποβάλουν τον εθνικισμό και να αντιληφθούν ότι χωρίς την ενότητα και τη συνεργασία των εργαζομένων στο Βορρά και το Νότο καμμία λύση δεν μπορεί να δοθεί στο εθνικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει η Κύπρος. Και τα δύο κόμματα της Αριστερας, τα ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ έχουν σαφή τοποθέτηση υπέρ του Κοινού Μετώπου των Ε/Κυπρίων και Τ/Κυπρίων μαζών και περιπτώσεων όπως αυτή της σύλληψης των 4 Τ/Κυπρίων και των 2 Τούρκων πολιτικών φυγάδων, όπου γίνεται κατάφωρη παραβίαση των ανθρωπίνων και πολιτικών δικαιωμάτων σε βάρος της

Συνέχεια στην 7

Γράμμα από το Μεσεβρινο

Αγαπώμενοι Συνάδελφοι,

Πάνε τώρα τέσσερα χρόνια που η "Σοσιαλιστική Εκφραση" υιοθέτησε τη μονοτονική γραφή. Στα πρώτα-της εκείνα βήματα θεώρησα χρέος-μου να σας συμπαρασταθώ, όσο μπορούσα, διατυπώνοντας ορισμένες παρατηρήσεις και οδηγίες για την καλή εφαρμογή του μονοτονικού (βλ. "Σ.Ε." της 15ης Ιβ 1977). Η κατάσταση που δημιουργήθηκε στο χώρο της ορθογραφίας-μας μετά τη θεσμοθέτηση του μονοτονικού συστήματος από την Ελληνική Κυβέρνηση με υποχρεώνει να επικοινωνήσω και πάλι μαζί-σας.

Η αλλαγή του τονικού καθεστώτος προκάλεσε φανερά σβήση τόσο στον ελλαδικό, όσο και στον κυπριακό Τύπο. Και δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Περνάει πια, οριστικά, από το ιστορικό σύστημα τονισμού στη μονοτονική γραφή, πράγμα που κάθε άλλο παρά απλή μηχανιστική διαδικασία είναι, όσο κι αν το έδαφος έχει ήδη προετοιμαστεί σε κάποιο βαθμό. Όμως, καθώς η προετοιμασία αυτή σε μεγάλη έκταση έγινε σύμφωνα με την εθνική αρετή του αψοσχεδιασμού και της ανεξυβιχίας, δεν είναι παράδοξο ότι αποτελεί μια ακόμα πηγή σβήσεων.

Βιελίνο τώρα που γεννα βαθιά ανησυχία είναι ότι το σύστημα που η Ελληνική Κυβέρνηση θέσπισε καθιερώνεται ως καρπός συμβιβασμού. Ο συμβιβασμός αυτός έγινε ανάμεσα σε μια θέση, έγκυρη και ριζοσπαστική, και σε μια αντίθεση, συντηρητική και κάποτε παράλογη, που εκδηλώθηκε στους κόλπους της κυβερνητικής "ομάδας εργασίας" για την καθιέρωση του μονοτονικού. Η θέση ήταν (και είναι) οι "Κανόνες του μονοτονικού συστήματος", που το Ινστιτούτο Νεοελληνικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης επεξεργάστηκε το 1976 και που δοκιμάστηκε με επιτυχία τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Κύπρο. Ο καθήγητής Βι. Κριαράς, πρόεδρος της κυβερνητικής Επιτροπής, χαρακτήρισε το σύστημα αυτό γ ν ή σ ι ο, σε αντίθεση με το "περιορισμένο", που πρόβαλε η πλειοψηφία

των ειδικών στην Επιτροπή με το αρχικό αίτημα να του ζουνται όλα τα μονοσβλάβα. Η συνεργασία του Κέντρου Εκπαιδευτικών Μελετών και Επιμόρφωσης (ΚΕΜΕ) υπέρεψε περισσότερο τα πράγματα, σε βαθμό που η εφημερίδα "Το βήμα" (της 26ης α 1982) να παρατηρήσει, ότι "τα δύο σήματα περιέπλεξαν αδικαιολόγητα ένα απλό ζήτημα και άφησαν την Κυβέρνηση ουσιαστικά χωρίς συμβουλή, προτείνοντας-της δύο διαφορετικές λύσεις".

Ετσι καταλήξαμε σε μια συμβιβαστική λύση, που δεν μπορεί να κριθεί τις αδυναμίες-της. Η κβρία αδυναμία του καθιερωμένου συστήματος είναι, νομίζω, η παράγραφο (γ) του δ' άρθρου, όπου αναφέρεται, ότι οι αδυναμίες τσποι των προσωπικών αντανυμίων (μου σου του της τον της του μας σας τους τα), που κανονικά είναι άτονες λέξεις, παίρνουν τονικό σημάδι "όταν στην ανάγνωση υπάρχει περίπτωση να θεωρηθούν εγκλιτικές".

Αρτη η φαινομενικά αθά εξαίρεση ανοίγει το χάσμα των περιπτώσεων, όπου η αβεβαιότητα στήνει τον ατελείωτο χορό-της. Φαίνεται πως οι οπαδοί του "περιορισμένου" μονοτονικού δεν κατάλαβαν, ή δε θέλησαν να καταλάβουν τη βαθύτερη παιδαγωγική σημασία του ε ν ω τ ι κ ο υ, που ωστόσο, όπως αποδείχτηκε, προσφέρει τη σωστότερη λύση στη γραφή των μονοσβλάβων, αφού με απόλυτη ασφάλεια ξεχωρίζει τις γραμματικές κατηγορίες των ομόνων, στην περίπτωση-μας τις προσωπικές από τις ομόηχες κητικές αντανυμίες μου σου του της κλπ.

Δεν πρέπει να μας διαωφύγει το γεγονός, ότι ο αναγνωστικός μηχανισμός, δηλαδή η δυνατότητα και η συνήθεια που αποτιόμμε να διαβάζουμε, βασίζεται στην απρόσκοπτη λειτουργία του κώδικα των οπτικών εικόνων που αντιπροσωπεύουν τις λεκτικές μονάδες, τις λέξεις. Όσο πιο καθαρές οι γραμμικές εικόνες των λέξεων είναι, τόσο πιο βέβαια και ασφαλή γίνεται η αναγνώριση, δηλαδή η ανάγνωση. Συνακόλουθα η μορφική διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στα σχήματα ο πα τ έ ρ α ς - μ ο υ ε λ π ε ε ί ν α ι ε ί ν α ι ο κ α τ ε ρ α ς μ ο υ μ ο β ε λ π ε ε ί ν α ι ε ί ν α ι ο κ α τ ε ρ α ς μ ο υ ε λ π ε ε ί ν α ι ο κ α τ ε ρ α ς μ ο υ μ ο β ε λ π ε e

Νά γιατί το ενωτικό αποτελεί ένα από τα πιο βέβαια παιδαγωγικά μέσα για την εκμάθηση της γλώσσας. Αυτό έπρεπε να το είχαν λάβει υπόψη οι "ειδικοί" της κυβερνητικής ομάδας εργασίας. Ίσως κάποτε μπορούσε να εξετασθεί διεξοδικότερα το θέμα.

Ξανάρχουμαι στη σύγχυση που προκάλεσε η αλλαγή. Στην Κύπρο την απορία, ή μάλλον το αίσθημα του διασαταγμού το παρατηρούμε ιδιαίτερα στις εφημερίδες, που εδώ και μερικά χρόνια εφαρμόσαν το πανεπιστημιακό σύστημα, το "γνήσιο" (άλλα όχι πάντα με συνέπεια). Φαίνεται ότι οι συντάκτες διαβλέπουν νέες περιπλοκές, αφού το νέο σύστημα τίποτε το καλύτερο δεν υποχρεείται, ενώ κλονίζει την ασφάλεια που διακίμασαν με το παλαιότερο. Δεν έχω κανένα δικαίωμα να επέμβω. Αν όμως μου ζητούσαν τη γνώμη, αδίσταχτα θα συμβόλευσα να συνεχίσουν την εφαρμογή των κανόνων του θεσσαλονικίου Πανεπιστημίου, ακόμα και με τον κίνδυνο να κατηγορηθούν για έλλειψη κειθαρχίας. Φαίνεται ότι στο γλωσσικό χώρο η μότρα-μας είναι η αδιάκοπη αντίσταση, ή σωστότερα: επανάσταση ενάντια στο βυζαντινισμό του "προοδευτικού καθεστώτους".

Αν είναι έτσι, τότε η συμβουλή που θα έδινά στη "Σοσιαλ. Εκφραση" είναι: να συνεχίσει απαράβατα το δρόμο-της, δηλ. την εφαρμογή του συστήματος των "Τετράδιων του Ήγη" (1865-1941), και που η διαφορά από το πανεπιστημιακό είναι ελάχιστη: εξοβελίζει τον τόνο της λήγουσας. Φυσικά, το ιδανικό είναι ενιαίος τύπος γραφής και ενιαίοι κανόνες τονισμού. Όμως το πρόβλημα του τονισμού δε λύθηκε με αυτό που παραδέχτηκε η Ελληνική Κυβέρνηση.

Η "Σοσιαλιστική Εκφραση" είναι όργανο πρωτοπορείας και ιδεολογικής πάλης. Σ' αυτήν, νομίζω, πέφτει ο κλήρος να συνεχίσει τον αγώνα. Με τον απαραίτητο όρο: να εφαρμόσει το μονοτονικό με κειθαρχία και αψοστήτητα.

Μάμω, 16 του Σεπτεμβρίου 1982. *Λίβανος*

ΠΟΙΟ ΜΕΛΛΟΝ ΓΙΑ ΤΟ ΡΛΟ

Συνέχεια από την 1
ους. Το ΡΛΟ μπόρεσε να διατηρήσει την ανεξαρτησία του με τη δύναμη των όπλων και σε σύμμαχία με την Λιβανέζικη αριστερά. Ο Λίβανος βρισκόταν σε κατάσταση εμφύλιου πολέμου και οι Παλαιστίνιοι μπόρεσαν να αξιοποιήσουν το κενό εξουσίας που υπήρχε ρίχνοντας τις δυνάμεις της στο πλευρό των καταπιεσμένων. Η νίκη της αριστεράς είχε σχεδόν ολοκληρωθεί όταν η Συρία εισέβαλε στο Λίβανο ανατρέποντας στο ισοζύγιο.
Από τη θέση τους στο Λίβανο οι Παλαιστίνιοι δημιούργησαν ένα σημαντικό στρατό και μπόρεσαν να οργανώσουν για πρώτη φορά τον Παλαιστινιακό

πληθυσμό στα κατεχόμενα. Η εξέγερση στη Δυτική Όχθη και η συμπάθεια που προκάλεσε ανάμεσα στον εβραϊκό πληθυσμό άρχισαν να δίνουν μια νέα μορφή στον αγώνα του Παλαιστινιακού λαού. Το κίνημα για την ειρήνη μέσα στο ίδιο το Ισραήλ μεγάλωνε και η ανατροπή του Μπεκιν αναμενόταν από μέρα σε μέρα.
ΕΙΣΒΟΛΗ
Η εισβολή στο Λίβανο έγινε κύρια για να ξεπεραστούν οι εσωτερικές δυσκολίες της Κυβέρνησης Μπεκιν. Από τη μια για να τσακιστεί το ηθικό της εξεγερμένης Δυτικής Όχθης

και από την άλλη για να μεταθέσει το πρόβλημα από σύγκρουση καταπιεζομένων σε σύγκρουση Εβραίων-Αράβων αφαιρώντας έτσι το έδαφος κάτω από τα πόδια των «ειρηνιστών». Σ' αυτό η Κυβέρνηση Μπεκιν φαίνεται ότι έχει αποτύχει ολοκληρωτικά. Παρα τη στρατιωτική νίκη της έχει δημιουργήσει μεγαλύτερα προβλήματα απ' ότι έχει λύσει.
Η αντίδραση από τις εβραϊκές μάζες αντι να λιγοστέψει έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Ολόκληρες μονάδες δεν μπόρεσαν να σταλούν στο μέτωπο λόγω των αντιπολεμικών της αισθημάτων. Ανώτεροι στρατιωτικοί παραιτήθηκαν σε διαμαρτυρία για τις βάνουσες μεθόδους που χρησιμοποιήθηκαν στο Λίβανο. Δεκάδες χιλιάδες εβραίοι βγήκαν στους δρόμους στις μεγαλύτερες διαδηλώσεις που έχει γνωρίσει το Τελ-Αβιβ. Στη Δυτική Όχθη το ηθικό των μαζών παραμένει αρκετά ψηλό για να γίνουνται γενικές απεργίες. Τέλος η ηγεσία του ΡΛΟ μπόρεσε να φύγει με το κεφάλι ψηλά από την πολιορκημένη Βηρυτό.

στην ισραηλτική πολιτική μετέτοια βιαιότητα χαρακτηρίζοντας την σαν παρόμοια με τη δράση του Χίτλερ ενάντια στους Εβραίους. Μέσα στο ίδιο το Ισραήλ ξεσηκώθηκε κύμα αγανάκτησης και η αντιπολίτευση ζήτησε την παραίτηση του Μπεκιν και του Σιαρον. Σε μια άνευ προηγουμένου στασιαστική συγκέντρωση οι ανώτεροι Ισραηλίτες στρατιωτικοί ζήτησαν την αποπομπή του υπουργού αμύνης.
ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ
Στο διπλωματικό τομέα η ηγεσία του ΡΛΟ είχε μερικές σημαντικές επιτυχίες, με αποκορύφωμα την συνάντηση του Αράφα με τον Πάπα και τον Πρόεδρο της Ιταλίας Μπερτινι. Παράλληλα η ηγεσία του ΡΛΟ φαίνεται πια να κινείται προς μια πιο μετριοπαθή στάση με στόχο την ενδυνάμωση της διπλωματικής της θέσης. Έτσι το κύριο σύνθημα της σήμερα είναι η δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους ανοιχτή για την αναγνώριση του Ισραήλ. Ταυτόχρονα δεν κρύβει την επιθυμία της για συνομιλίες με τις ΗΠΑ.

χώρες. Νέες συγκρούσεις με αραβικά καθεστώτα είναι αναπόφευκτες. Σήμερα, περισσότερο παρα ποτε, κύρια αιχμή της Παλαιστινιακής επανάστασης θα είναι η κατεχόμενη Δυτική όχθη.
ΤΑΞΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ
Η ιστορική ειρωνία της Ισραηλτικής εισβολής το Λίβανο είναι ότι έχει φέρει την Παλαιστινιακή επανάσταση στα πρόθυρα μιας μεγαλειώδους πορείας για τη νίκη. Μια νίκη πιο σημαντική ακόμα και από τη διάλυση του κράτους του Ισραήλ. Οι Παλαιστίνιοι μαχητές βρίσκονται σήμερα κατασπαρμένοι σ' ολόκληρο τον αραβικό κόσμο. Έχουν την ολόψυχη υποστήριξη των αραβικών μαζών και μπορούν να κερδίσουν την συμμαχία της εργατικής τάξης του Ισραήλ που αναμφίβολα έχει χορτάσει από πολέμους.
Μια ταξική στροφή του ΡΛΟ μέσα στα επόμενα χρόνια, μια στροφή μακριά από την άκαρπη διπλωματία και τη συμμαχία με τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα μπορεί να σημάνει το ξεκίνημα για τη σοσιαλιστική λύση όχι μόνο του Παλαιστινιακού αλλά και ολόκληρου του αραβικού χώρου. Αν αντίθετα το ΡΛΟ επιλέξει τον εθνικιστικό δρόμο οι θυσίες των χιλιάδων αγωνιστών που πολέμησαν ενάντια στην ισραηλτική εισβολή θα εξανεμιστούν μέσα σε λίγα χρόνια άκαρπη διπλωματίας.
ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΩΤΡΙΟΥ

ΟΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ

Συνέχεια από την 6
Τ/Κυπριακής μειονότητας, θάπρεπε να αποτελούν σημεία έντονης προπαγάνδας από την αριστερά σαν έμπρακτη απόδειξη των διεθνιστικών των προσανατολισμών, και των αδελφικών αισθημάτων προς τον Τ/Κυπριακό πληθυσμό.
Δυστυχώς όμως οι εφημερίδες της αριστεράς έπαιξαν το παιχνίδι του εθνικισμού και της αστυνομίας, παρασιωπώντας το θέμα μαζί με την κυβέρνηση και τον αστικό τύπο. Είδικα η στάση της Χαραυγής ήταν αποκρουστική: δεν δημοσίευσε καν την είδηση για την δημοσιογραφική διάσκεψη των Τούρκων και Τ/Κυπρίων αντιπροσώπων, και περιορίστηκε στη δημοσίευση αποκλειστικά και μόνο της ανακοίνωσης του υπουργείου εσωτερικών. Γίνεται φανερό πως από την μέρα της σύναψης της κοινοπραξίας, το ΑΚΕΛ υποστηρίζει ανεπιφύλακτα κάθε ενέργεια της κυβέρνησης και των οργάνων του κράτους οποιαδήποτε κι αν είναι αυτή.
Κατα συνέπεια η μόνη δύναμη η οποία μπορεί να προσφέρει ελπίδες στους Τουρκοκύπριους οι οποίοι ζουν στο νότο και οι οποίοι υφίστανται τη συνεχή τρομοκρατία της Ε/Κυπριακής αστυνομίας, είναι η ΕΔΕΚ. Επείγει άμεσα να αναληφθεί από την ΕΔΕΚ το θέμα της σύλληψης των έξι και να ζητηθούν ευθύνας από την αστυνομία.
Μόνο έτσι θα σταματή-

σει η ασυδοσία της αστυνομίας ενάντια στους Τ/Κύπριους κατοίκους στο νησι μας. Ταυτόχρονα επιβάλλεται μια διεξοδική μελέτη των συνθηκών μέσα στις οποίες ζουν οι Τ/Κύπριοι του Νότου. Ξέρουμε περιπτώσεις στες οποίες μένουν άνεργοι για μήνες ολόκληρους που ζουν σε σπίτια με παράθυρα δίχως τζάμια και δίχως μπάνιο ή ντους, που ζουν μέχρι κι έξω άτομα μέσα σ' ένα δωμάτιο. Τα «ΝΕΑ» και «Ο ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ» πρέπει να αναλάβουν έρευνα πάνω στο θέμα και καμπάνια πάνω στο θέμα των Τ/Κυπρίων. Αν δεν το κάνουν οι εφημερίδες της ΕΔΕΚ δεν θα το κάνει κανείς. Είναι μια μοναδική ευκαιρία για την ΕΔΕΚ να αποδείξει έμπραχτα την αλληλεγγύη της προς τους Τ/Κύπριους για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Μια περίπτωση στην οποία επιβάλλεται το κόμμα να προστατέψει τα σοβαρά και υγιεινά στοιχεία μέσα στους Τ/Κύπριους, στους οποίους η αστυνομία συμπεριφέρεται με απάνθρωπο τρόπο με αφορμή την ύπαρξη ορισμένων αλητών στη Λεμεσό.
ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ
Σημ.: Όλες οι πληροφορίες που αναφέρθηκαν στο κείμενο έχουν παρθεί από τις ανακοινώσεις της Επιτροπής Συμπράστασης, των Τ/Κυπρίων και Τούρκων πολιτικών φυγάδων δημοσιογραφική τους διάσκεψη της 6ης Σεπτεμβρίου. Καμμία απ' αυτές τις πληροφορίες δεν διαψεύστηκε από την κυβερνητική πλευρά.

ΣΦΑΓΕΣ
Αποκορύφωμα της χρεωκοπίας της Ισραηλτικής εισβολής στο Λίβανο ήταν οι σφαγές αμάχων στους Παλαιστινιακούς καταυλισμούς της Βηρυτού. Βασικό μέρος της συμφωνίας που βήτηξε ο Αμερικανός μεσολαβητής Φίλιπ Χαρπιπ για την αποχώρηση των παλαιστινίων ήταν η προστασία των οικογενειών των Παλαιστινίων μαχητών. Αντι αυτού οι Ισραηλίτες όπλισαν ομάδες Φαλαγγιτών του Χαντατ, τους μετάφεραν αεροπορικώς στη Βηρυτό, απέκλεισαν τους καταυλισμούς Σάμπρα και Σιατίλα όπου έμεναν 80.000 Παλαιστίνιοι και οργάνωσαν μαζί με τους Φαλαγγίτες του Χαντατ «έρευνες για την ανακάλυψη οπλισμού και μαχητών». Για δυο ολόκληρες μέρες οι Παλαιστίνιοι άμαχοι σφάζονταν αδιάκριτα από τους Φαλαγγίτες ενώ οι Ισραηλίτες έριχναν φωτοβολίδες για να συνεχίζεται το όργιο σφαγής μέσα στη νύκτα.
Αυτές οι σφαγές αφαιρέσαν και τα τελευταία ίχνη επιτυχίας από την ισραηλτική εισβολή. Για πρώτη φορά από τη δημιουργία του Ισραήλ η παγκόσμια κοινή γνώμη στράφηκε ενάντια

στην ισραηλτική πολιτική μετέτοια βιαιότητα χαρακτηρίζοντας την σαν παρόμοια με τη δράση του Χίτλερ ενάντια στους Εβραίους. Μέσα στο ίδιο το Ισραήλ ξεσηκώθηκε κύμα αγανάκτησης και η αντιπολίτευση ζήτησε την παραίτηση του Μπεκιν και του Σιαρον. Σε μια άνευ προηγουμένου στασιαστική συγκέντρωση οι ανώτεροι Ισραηλίτες στρατιωτικοί ζήτησαν την αποπομπή του υπουργού αμύνης.
ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ
Στο διπλωματικό τομέα η ηγεσία του ΡΛΟ είχε μερικές σημαντικές επιτυχίες, με αποκορύφωμα την συνάντηση του Αράφα με τον Πάπα και τον Πρόεδρο της Ιταλίας Μπερτινι. Παράλληλα η ηγεσία του ΡΛΟ φαίνεται πια να κινείται προς μια πιο μετριοπαθή στάση με στόχο την ενδυνάμωση της διπλωματικής της θέσης. Έτσι το κύριο σύνθημα της σήμερα είναι η δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους ανοιχτή για την αναγνώριση του Ισραήλ. Ταυτόχρονα δεν κρύβει την επιθυμία της για συνομιλίες με τις ΗΠΑ.
Όστόσο, όπως έδειξαν οι σφαγές στους καταυλισμούς Σάμπρα και Σιατίλα μια διπλωματική λύση δεν μπορεί να εγυνηθεί απολύτως τίποτε. Το ΡΛΟ είναι αναγκασμένο να προχωρήσει σε στρατιωτική ανασύνταξη τόσο στο Λίβανο όσο και στις υπόλοιπες αραβικές

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΦΡΑΣΗ

ΘΛΙΒΕΡΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΠΕΟ-ΣΕΚ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ

ΔΕΟΚ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΙΝΗΤΡΟ ΤΑ ΣΤΕΝΟΚΟΜΜΑΤΙΚΑ

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Στο προηγούμενο φύλλο της (Αρ. Φυλ.) η Σ.Ε. στο άρθρο για την βιομηχανία χάρτου έθιξε μια βασική αντι συνδικαλιστική ενέργεια από μέρους της ΠΕΟ-ΣΕΚ ενάντια στη ΔΕΟΚ.

Αρνήθηκαν να παρακαθήσουν σε συνομιλίες με τον εργοδότη αν θα παρευρίσκοντο και οι εκπρόσωποι της ΔΕΟΚ.

Ενέργησαν μόνες οι δύο συντεχνίες και κατάφεραν να λύσουν την απεργία χωρίς όμως να καταφέρουν να λύσουν τα ουσιαστικά και καυτά προβλήματα που αντιμετώπιζαν οι εργάτες της βιομηχανίας. Εδρασαν αντισυνδικαλιστικά και ενάντια στην απόφαση των εργατών.

Το κυριότερο όσο αφορά την συνδικαλιστική ελευθερία αρνήθηκαν στους εργάτες να οργανωθούν στη συνδικαλιστική οργάνωση της αρεσκείας τους παραγνωρίζοντας στες διαπραγματεύσεις τους εκπροσώπους της ΔΕΟΚ.

Η περίπτωση της βιομηχανίας χάρτου δεν ήταν ένα τυχαίο ή απομωνομένο συμβάν. Η σύγκρουση ανάμεσα στις συντεχνίες, που δημιούργησε η παρουσία της ΔΕΟΚ στον εργατικό χώρο και η προσπάθεια των ΠΕΟ+ΣΕΚ να μην την αφήσουν να αναπτυχθεί, έχει πάρει διαστάσεις θλιβερές για το εργατικό κίνημα. Αναφέρουμε ορισμένα περιστατικά.

■ Σε τυπογραφείο στη Λευκωσία (Το Σίγμα Πρες) ο επαρχιακός γραμματέας τυπεργατών Λευκωσίας, Τσαγγάρης αφού δήλωσε στους εργάτες πως θα πολεμήσουν την ΔΕΟΚ με όσα μέσα διαθέτουν (όταν είναι αριθμός δήλωσε τη επιθυμία να εγγραφεί στην ΔΕΟΚ) απείλησε τους εργάτες πως αν ποτέ απολύονταν αυτοί δεν θα άφηνε κανένα άλλο τυπογραφείο να τους δώσει δουλειά.

Αυτό καταγγέλθηκε επίσημα με επιστολή των εργατών (16.1.82) προς την γραμματεία της ΠΕΟ, κανένα μέτρο δεν πάρθηκε όμως.

Ο ίδιος συντεχνιακός, Τσαγγάρης, λίγο καιρό αργότερα, απείλησε εργοδότη πως αν αναγνώριζε την ΔΕΟΚ θα επηρεάζονταν οι δουλειές του (οι δουλειές του σχετίζονταν σε μεγάλο βαθμό με έντυπο υλικό του ΔΗΚΟ).

■ Στο ξυλουργείο Χρ. & Λ. Αντρέου στη Βιομ. Περιοχή Εγκωμης, αφού δεν μπόρεσαν να πείσουν τον εργοδότη να μην αναγνωρίσει την ΔΕΟΚ, τον απείλησαν πως θα σήκωναν τους δικούς τους εργάτες αν αναγνώριζε την ΔΕΟΚ. Όταν υποδείχτηκε στον συντεχνιακό πως αυτός ήταν σκέτος εκβιασμός, η απάντησή του ήταν: «εκβιασμός ξεκβιασμός όπως θέλεις πάρτο. Εμείς έτσι θα κάμουμε».

■ Στο εργοστάσιο φυτοφαρμάκων Σιουκιούρογλου, ο εργοδότης σύναψε τελικά δυο ξεχωριστές συμβάσεις: μια για τους εργάτες της ΠΕΟ και τη ΣΕΚ ξεχωριστά, και δεύτερη για τους εργάτες της ΔΕΟΚ. Ο λόγος ήταν γιατί η ΠΕΟ και η ΣΕΚ δεν ήταν διατεθειμένες να υπογράψουν μαζί με την ΔΕΟΚ και

νή σύμβαση.

Αυτά είναι μόνο λίγα από τα περιστατικά που καθημερινά παίρνουν πίσω το συνδικαλιστικό μας κίνημα. Γιατί συμβαίνουν και ποια των τα συμφέροντα εξυπηρετούν;

Μια κορυφαία κατάκτηση της εργατικής τάξης είναι το δικαίωμα της ελεύθερης συνδικαλιστικής οργάνωσης. Κάθε εργάτης είναι ελεύθερος να οργανώνεται στες συντεχνίες της αρεσκείας του χωρίς περιορισμούς, εκβιασμούς ή επεμβάσεις είτε της κυβέρνησης, είτε του εργοδότη είτε οποιουδήποτε άλλου.

Αυτό το δικαίωμα είναι κερδισμένο με αίμα από τους πρωτοπόρους εργάτες των περασμένων γενιών και είναι κατοχυρωμένο από το σύνταγμα, και τους νόμους της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας.

Στην Κύπρο όμως βλέπουμε αυτο το δικαίωμα να καταπατείται βάνουσα, από τη στάση των συνδικαλιστικών οργάνωσεων ΠΕΟ και ΣΕΚ απέναντι στη ΔΕΟΚ.

Η ΠΕΟ που αντιδρά έντονα για την καταπάτηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών στην Τουρκία ή οπουδήποτε αλλού και η ΣΕΚ που «νοιιάζεται» για την καταπάτηση των ελευθεριών αυτών στην Πολωνία, που δεν χάνει ευκαιρία να κτυπήσει και την ίδια την ΠΕΟ για τη στάση σ' αυτό το ζήτημα από τες στήλες της Εργατικής Φωνής, στην πράξη εφαρμόζουν αυτά τα οποία γίνονται μόνο σε χουντικά και αντιεργατικά καθεστώτα.

Η ΠΕΟ και η ΣΕΚ απείλησαν εργάτες, εκβίασαν και τρομοκράτησαν εργάτες με το φάσμα της ανεργίας αν οργανωθούν στην ΔΕΟΚ ή γι αυτούς που 'ταν ήδη μέλη αν συνεχίσουν να είναι οργανωμένοι.

Αυτο το κατάγγειλαν οι ίδιοι οι εργάτες αλλά η ΠΕΟ και η ΣΕΚ σιώπησαν. Οι ηγεσίες των δύο συντεχνιών δεν ένοιωσαν την ανάγκη απέναντι στους εργάτες μέλη τους να δικαιολογήσουν την στάση και τις πράξεις των εμμίσθων συνδικαλιστών τους.

Εγιναν και γίνονται καταγγελίες ότι η ΠΕΟ και η ΣΕΚ εκβιάζουν ακόμα και εργοδότες να μην αναγνωρίσουν την ΔΕΟΚ, έστω και αν ακόμα οι ίδιοι το επιθυμούν, λέγοντας τους ότι θα τους κάνουν απεργία ή ότι θα αποσύρουν τους εργάτες μέλη τους από τη δουλειά του ή ακόμα ότι θα μπουκοτάρουν τις δουλειές τους.

Αυτές οι πράξεις των συντεχνιών μας κάνουν και διερωτώμαστε. Νομίζουν μήπως οι διάφοροι συντεχνιακοί ηγέτες, πως οι συντεχνίες είναι φέουδα τους και πως μπορούν να χρησιμοποιούν εργάτες ενάντια σε άλλους εργάτες, για την εξυπηρέτηση των γραφειοκρατικών τους συμφερόντων;

Πού πάει άραγε το πρώτο άρθρο του κώδικα Βιομηχανικών Σχέσεων που λέει «Αμιστεραι πλευραι αναγνωρίζουν το δικαίωμα των εργοδοτών και

των εργοδοτούμενων να οργανώνονται ελεύθερα στις οργανώσεις της προτιμήσεως τους άνευ οιοδήποτε παρεμβατισμού ή θυματοποίησης εξ οιασδήποτε πλευράς»;

Όταν η ηγεσία του κόμματος αποφάσισε τη δημιουργία εργατικής συντεχνίας και το ξαναζωντανέμα της ΔΕΟΚ, οι Μαρξιστές μέσα στο κόμμα διαφώνησαν μ' αυτή την τακτική. Προειδοποίησαν για το ότι αυτή η ενέργεια θα σήμαινε μια νέα διάσπαση, άσκηψη και σχεταριστική, μέσα στο εργατικό κίνημα. Οι εργάτες θα ανήκαν σε συντεχνίες ανάλογα με το κόμμα στο οποίο ανήκαν και αναμφίβολα η επανεμφάνιση της ΔΕΟΚ θα οδηγούσε σε νέα όξυνση των παθών ανάμεσα στους εργάτες. Οι παλιές συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ ήταν φυσικό να κτυπήσουν με όλα τα μέσα τη νεοεμφανισθείσα ΔΕΟΚ, στρέφοντας τους «έμπιστους» εργάτες τους ενάντια σ' αυτούς της ΔΕΟΚ, εκβιάζοντας εργάτες να μην ενταχθούν, εκβιάζοντας εργοδότες να μην την αναγνωρίσουν κλπ, κλπ.

Προβλέποντας αυτές τες εξελίξεις είχαμε προειδοποιήσει την ηγεσία του κόμματος ότι η δημιουργία νέας συντεχνίας ήταν λανθασμένη σε σχέση με τη συγκεκριμένη περίοδο (κάτω από διαφορετικές συνθήκες, όπου η δημιουργία νέας συντεχνίας θα απελευθέρωνε σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης από τες παλιές γραφειοκρατίες, κάτι τέτοιο θα επιβαλλόταν) και πως ήταν καταδικασμένη για μεγάλα χρονικά διαστήματα να παραμένει μικρή και αμελητέα.

Δεν έχουμε κανένα λόγο να υποστηρίξουμε την ΔΕΟΚ απέναντι στις άλλες συντεχνίες.

Είναι μιας εξ αρχής λανθασμένο να υποστηρίζει κανείς τη μια συντεχνία ενάντια στην άλλη. Κάτι τέτοιο μόνο τους αστούς θα μπορούσε να συμφέρει. Η μόνη θέση η οποία εξυπηρετεί πραγματικά τα συμφέροντα του κινήματος είναι υπερ της ενοποίησης και εκδημοκρατικοποίησης του. Κάθε άλλο παρα βοηθά σ' αυτή την κατεύθυνση η δημιουργία της ΔΕΟΚ.

Σήμερα όμως η ΔΕΟΚ υπάρχει. Παρ' όλο που η δύναμη της είναι ελάχιστη, αποτελεί μια πραγματικότητα. Δεν υποστηρίζουμε την ΔΕΟΚ. Υποστηρίζουμε όμως το δικαίωμα κάθε εργάτη να ενταχθεί σ' αυτή αν έτσι επιθυμεί. Γι' αυτό και καταδικάζουμε με αποτροπιασμό τη στάση της ΠΕΟ και της ΣΕΚ, οι οποίες στην προσπάθειά τους να εμποδίσουν εργάτες από του να γίνουν μέλη της ΔΕΟΚ καταφεύγουν στις πιο εξευτελιστικές μεθόδους που ντροπιάζουν τη θέση τους σαν συνδικαλιστές ηγέτες. Το δικαίωμα κάθε εργάτη να ενταχθεί σε όποια συντεχνία θέλει είναι απαράβατο, και για τη διατήρησή του θα πολεμήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις.

Αυτο που επιβάλλεται να γίνει άμεσα για να σταματήσει αυτή η θλιβερή κατάσταση στο

συνδικαλιστικό κίνημα είναι να προωθηθεί η ιδέα του Ενιαίου Συνδικαλιστικού Μετώπου.

Παλια αυτή ήταν η θέση της ΠΕΟ που το ζητούσε επιτακτικά να γίνει για να προστατέψει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Τώρα όμως για διάφορους λόγους και αιτίες έχει πάψει να το διακηρύσσει και να δρα προς αυτή την κατεύθυνση.

Η ΔΕΟΚ είναι απόλυτα σύμφωνη και υιοθετεί τις απόψεις της ΠΕΟ πάνω στο θέμα, και όμως αυτο το σημαντικό βήμα για την εργατική τάξη δεν υλοποιείται. Γι' αυτο η εργατική τάξη πρέπει να προβληματιστεί και να πιέσει τες ηγεσίες των

συντεχνιών για να βγάλουν το θέμα ξανα στην επιφάνεια και να παρακαθήσουν σε συνομιλίες για την εφαρμογή του μετώπου.

Μόνο έτσι η εργατική τάξη θα παραμείνει ενωμένη και δυνατή. Με τον δικό της έλεγχο και παρουσία στα συμβούλια του ενιαίου Μετώπου, βασισμένο πάνω σε απόλυτα δημοκρατικές διαδικασίες, θα μπορέσει να προστατέψει τες κατακτήσεις της και τα δικαιώματα της από τα κτυπήματα των κεφαλαιοκρατών και την οικονομικής ύφεσης.

Αλέξης Ιωάννου

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση**

**σοσιαλιστικη
εκφραση**

ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ
Η Σοσιαλιστική Εκφραση ανακοινώνει
στους φίλους και υποστηρικτές της ότι τα γραφεία της έχουν μεταφερθεί στη διεύθυνση
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη
πίσω από το ταχυδρομείο της Εγκωμης και
την παλια εκκλησια του Αγίου Δομετίου

Σοσιαλιστική Εκφραση
 Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
 ΤΙΜΗ 100 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα
 Εσωτερικό: £1600
 Εξωτερικό:
 Ελλάδα: £2.750
 Ευρώπη: £3.000
 Αμερική: £3.750